

COMUNICARE A COMISIEI

Document de orientare referitor la Regulamentul (UE) 2025/40 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje

(C/2026/3084)

Obiectul și domeniul de aplicare al prezentului document de orientare al Comisiei

Regulamentul (UE) 2025/40 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje ⁽¹⁾ (denumit în continuare: PPWR) a intrat în vigoare la 11 februarie 2025 și se va aplica de la 12 august 2026.

În urma adoptării sale și în contextul pachetului omnibus de mediu al Comisiei și al eforturilor mai ample în materie de simplificare, Comisia a primit un număr semnificativ de întrebări din partea părților interesate, inclusiv a autorităților statelor membre, cu privire la interpretarea anumitor dispoziții ale PPWR. Pentru a sprijini punerea în aplicare eficace și în timp util de către operatorii economici și statele membre, Comisia a depus toate eforturile pentru a răspunde la întrebările adresate și pentru a oferi claritate și securitate juridică cât mai curând posibil.

În acest scop, Comisia emite prezentul document de orientare pentru a interpreta anumite dispoziții ale PPWR, cu scopul de a facilita o aplicare uniformă a regulamentului în întreaga Uniune. Prezentele orientări sunt completate de un set de întrebări frecvente (FAQ) elaborate în cadrul dialogului permanent al Comisiei cu părțile interesate.

Prezentul document de orientare se bazează pe jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la interpretarea dreptului Uniunii, potrivit căreia interpretarea presupune să se țină seama nu numai de formularea unei dispoziții, ci și de contextul în care se înscrie și de obiectivele urmărite de actul juridic din care face parte această dispoziție ⁽²⁾.

Prezentul document de orientare nu înlocuiește, nu completează și nu modifică dispozițiile PPWR, care stabilește obligațiile legale aplicabile. Acesta nu ar trebui avut în vedere în mod izolat, ci trebuie interpretat în coroborare cu legislația relevantă și nu constituie o referință de sine stătătoare.

Având în vedere contribuțiile suplimentare ale părților interesate și experiența practică dobândită în aplicarea normelor, prezentul document de orientare și întrebările frecvente care îl însoțesc pot fi actualizate, după caz.

Cu toate acestea, interpretarea obligatorie a legislației UE este în continuare de competența exclusivă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Detalii suplimentare vor fi propuse prin intermediul mai multor măsuri de punere în aplicare, cum ar fi acte de punere în aplicare, acte delegate, cereri de standardizare și orientări, care urmează să fie propuse de Comisie în următorii 2-3 ani. Ar trebui remarcat, în acest context, că, în ceea ce privește Comisia, aceasta nu intenționează să acorde prioritate actului de punere în aplicare care stabilește o metodologie de identificare a compoziției materialelor ambalajelor prin etichetare digitală.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2025/40 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 2024 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, de modificare a Regulamentului (UE) 2019/1020 și a Directivei (UE) 2019/904 și de abrogare a Directivei 94/62/CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L, 2025/40, 22.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/40/oj>).

⁽²⁾ Hotărârea KRONE-Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, punctul 25.

Cuprins

	Pagina
1. Definiția ambalajului	3
2. Definiția fabricantului de ambalaje	5
3. Definiția producătorului de ambalaje	7
4. Definiția importatorului și statutul de „sucursală”	10
5. Asigurarea respectării restricțiilor privind PFAS în cazul ambalajelor destinate să vină în contact cu produse alimentare și epuizarea stocurilor	11
6. Data aplicării cerinței de a se asigura că ambalajele sunt reciclabile	13
7. Scutiri de la obiectivele privind conținutul reciclat	14
8. Flexibilitatea statelor membre de a impune ambalaje compostabile și prezumția de conformitate	15
9. Definirea termenilor „permeabil” și „care se înmoaie după utilizare” în contextul ambalajelor compostabile ...	16
10. Reducerea la minimum a ambalajelor	17
11. Relația dintre cerințele de reducere la minimum prevăzute la articolul 10 și proporția spațiului gol prevăzută la articolul 24	18
12. Ambalaje reutilizabile introduse pe piață înainte de aplicarea cerințelor prevăzute la articolul 11	19
13. Domeniul de aplicare al etichetării armonizate a ambalajelor	20
14. Etichetarea ambalajelor pentru transport reutilizabile existente	21
15. Obligații de raportare ce revin operatorilor de gestionare a deșeurilor	22
16. Relația dintre Directiva privind materialele plastice de unică folosință (SUPD) și Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (PPWR) în ceea ce privește interdicțiile referitoare la ambalaje	23
17. Sfera de aplicare a interdicțiilor privind ambalajele prevăzute la articolul 25 și în anexa V punctele 1-4 în ceea ce privește conținutul de plastic	25
18. Obiective privind reutilizarea ambalajelor de vânzare utilizate pentru transportul produselor	25
19. Obiective privind reutilizarea ambalajelor pentru transport în comerțul internațional	26
20. Operatorul economic responsabil pentru obiectivele de reutilizare a ambalajelor pentru transport	27
21. Scutiri de la obiectivele privind reutilizarea care vizează ambalajele pentru transport special concepute	28
22. Definiția „punerii la dispoziție” în contextul respectării obiectivelor privind reutilizarea pentru băuturi	28
23. Obiective privind reutilizarea pentru băuturi în sectorul HORECA	29
24. Scutiri la nivel național de obiective privind reutilizarea	29
25. Flexibilitățile statelor membre în ceea ce privește instituirea de măsuri naționale	30
26. Flexibilitatea statelor membre în ceea ce privește stabilirea unor obiective suplimentare în materie de reciclare	31
27. Flexibilitatea statelor membre în ceea ce privește stabilirea unor obiective suplimentare sau mai ambițioase privind reutilizarea	31
28. Scutiri naționale de la sistemele de garanție-returnare (SGR)	33
29. Cerințe minime pentru sistemele de garanție-returnare (SGR) existente	34
30. Acceptarea de către comercianții cu amănuntul a recipientelor pentru băuturi pentru care se percepe garanție	34
31. Tratarea la sfârșitul ciclului de viață a ambalajelor colectate separat care sunt proiectate în vederea reciclării ...	35
32. Rata de colectare separată a ambalajelor pentru care se percepe garanție în 2026 și obligația de a institui un sistem de garanție-returnare până în 2029	36
33. Obiectivul statelor membre de colectare de 90 % pentru sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi și dozele metalice de unică folosință pentru băuturi și contribuția sistemelor regionale de garanție-returnare	37

1. Definiția ambalajului

Dispoziții legale:

Articolul 3 alineatul (1) punctul 1 definește „ambalaj” drept „un articol, indiferent din ce material este fabricat, care este destinat a fi utilizat de un operator economic pentru a conține, a proteja, a manipula, a livra sau a prezenta produse unui alt operator economic sau unui utilizator final și care poate fi diferențiat pe formate de ambalaj pe baza funcției, a materialului și a proiectării sale, inclusiv:

- (a) un articol necesar pentru a conține, a susține sau a conserva un produs pe întreaga durată de viață a acestuia, fără a face parte integrantă din produs, și care este destinat a fi utilizat, consumat sau eliminat împreună cu produsul;
- (b) o componentă sau un element auxiliar al unui articol menționat la litera (a), care este integrat în articol;
- (c) un element auxiliar unui articol menționat la litera (a), care este atârnat direct pe produs sau atașat acestuia, care îndeplinește o funcție de ambalare fără a face parte integrantă din produs și care este destinat a fi utilizat, consumat sau eliminat împreună cu produsul;
- (d) un articol care este proiectat și destinat a fi umplut la punctul de vânzare pentru a distribui produsul, care este denumit și «ambalaj de servire»;
- (e) un articol de unică folosință care este vândut și umplut sau proiectat și destinat spre a fi umplut la punctul de vânzare și care îndeplinește o funcție de ambalare;
- (f) un pliculeț permeabil de ceai, de cafea sau de alte băuturi ori o monodoză care se înmoaie după utilizare și care conține ceai, cafea sau altă băutură și care este destinată a fi utilizată și eliminată împreună cu produsul;
- (g) o monodoză impermeabilă care conține ceai, cafea sau altă băutură, destinată utilizării într-un aparat și care este utilizată și eliminată împreună cu produsul;”

Anexa I la regulamentul prevede o listă orientativă a articolelor care sunt considerate ambalaje și a articolelor care nu sunt considerate ambalaje. În ceea ce privește ghivecele pentru flori și ghivecele pentru alte plante, inclusiv tăvițele pentru semințe, anexa I face distincție între:

„Articole care constituie ambalaje: [...] Ghivecele pentru flori și pentru alte plante, inclusiv tăvițele pentru semințe, destinate exclusiv vânzării și transportului.

[...]

Articole care nu constituie ambalaje: Ghivecele pentru flori și pentru alte plante, inclusiv tăvițele pentru semințe, utilizate în relațiile dintre întreprinderi pe parcursul diferitelor etape de producție sau destinate vânzării împreună cu planta”.

Interpretarea Comisiei:

Calificarea unui articol drept ambalaj trebuie evaluată pe baza definiției ambalajului prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 1. Anexa I are doar caracter orientativ și, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene ⁽³⁾ în temeiul Directivei 94/62/CE privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, aplicată prin analogie, doar includerea unui articol în anexa I nu este suficientă pentru ca acesta să fie clasificat drept ambalaj. De asemenea, este necesar să se verifice dacă articolul îndeplinește elementele definiției ambalajului, în special dacă este destinat a fi utilizat de un operator economic pentru a conține, a proteja, a manipula, a livra sau a prezenta un produs, fără a face parte integrantă din produsul respectiv, și dacă este destinat a fi utilizat, consumat sau eliminat împreună cu produsul sau dacă constituie o componentă integrată sau un element auxiliar care îndeplinește o funcție de ambalare.

De exemplu, dacă un pahar pentru băuturi este vândut fără conținut într-un supermarket consumatorilor pentru uz personal, acesta nu este considerat ambalaj. Pe de altă parte, în cazul în care supermarketul umple astfel de pahare cu un produs (de exemplu, cafea) la o stație de reumplere, astfel de pahare sunt ambalaje, în special ambalaje „de servire”.

⁽³⁾ Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 1994 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (JO L 365, 31.12.1994, p. 10).

Lumânările pastilă sau recipientele pentru lumânări pentru morminte sau alte recipiente pentru lumânări, cum ar fi paharele umplute și vasele din ceramică, nu sunt ambalaje, deoarece aceste recipiente nu se încadrează în definiția ambalajelor de la articolul 3 alineatul (1) punctul 1, iar „lumânările pentru morminte (recipiente pentru lumânări)” sunt enumerate ca exemple din categoria „nu constituie ambalaje” în anexa I la regulament.

În ceea ce privește foliile adezive utilizate în procesele de fabricație a mărfurilor, acestea pot fi ambalaje sau nu în funcție de rolul pe care îl îndeplinesc. Foliile adezive de proces pot fi proiectate astfel încât să permită sau să faciliteze transformarea materiilor prime sau intermediare în produse semifinite sau finite, prin procese de fabricație. În cazul în care astfel de folii rămân pe produsele semifinite până la transformarea și/sau asamblarea lor în produse semifinite sau în produse finite ulterioare și acționează ca factori favorizanți ai ciclului de fabricație și răspund unor nevoi tehnice distincte ale unor astfel de procese, ele nu constituie ambalaje în temeiul articolului 3 alineatul (1) punctul 1.

Sacii pentru încălțăminte și articole de îmbrăcăminte sunt considerați ambalaje dacă sunt destinați a fi utilizați pentru izolarea, protecția, manipularea, livrarea sau prezentarea produselor către un utilizator final. Nu există nicio scutire pentru ambalajele din materiale textile de la definiția generală a ambalajului prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 1, dar ambalajele de vânzare din textile (*) sunt exceptate de la cerințele privind reciclabilitatea [articolul 6 alineatul (11) litera (g)]. Sacii pentru ambalarea încălțămintei și a articolelor de îmbrăcăminte pot constitui ambalaje dacă corespund definiției de reglementare a ambalajelor. Acest aspect va depinde de funcția lor, și anume dacă sunt utilizați pentru izolarea sau protecția articolelor de îmbrăcăminte sau a încălțămintei în timpul manipulării, livrării sau prezentării lor, precum și de utilizarea preconizată a acestora, și anume dacă au fost introduși pe piață de un operator economic în contextul furnizării unui produs. Astfel de articole nu sunt ambalaje atunci când fac parte integrantă din produs (și anume sunt parte din produs și sunt necesare pentru utilizarea intrinsecă a acestuia, nu doar pentru protecție sau manipulare) sau dacă nu sunt introduse pe piață pentru utilizarea ca ambalaje, și anume dacă sunt vândute separat de către consumator sau sunt furnizate gratuit într-un context necomercial.

Ghivecele pentru flori și pentru alte plante, inclusiv tăvițele pentru semințe, pot fi considerate ambalaje în cazul în care sunt destinate utilizării pentru vânzare sau transport, inclusiv ghivece și tăvițe, în care planta a fost cultivată în ultima etapă și în care este vândută utilizatorului final. În schimb, ghivecele și tăvițele utilizate de operatorii economici (cum ar fi pepinierele și cultivatorii) ca parte a ciclului lor de producție nu sunt ambalaje, deoarece sunt doar factori determinanți ai ciclului de producție. Acest aspect este valabil cu excepția ultimului ghiveci sau a ultimei tăvițe care este destinat(ă) vânzării împreună cu planta către utilizatorul final. În timp ce formularea atât pentru categoria „ambalaje”, cât și pentru categoria „nu constituie ambalaje” din anexa I include elementul de vânzare, în practică, florile și plantele nu sunt transplantate în ghivece „de transport” sau „de vânzare” separate în scopuri comerciale. Mai degrabă, aceleași ghivece în care au fost cultivate plantele sunt utilizate și pentru transport și vânzare. Prin urmare, clasificarea unor astfel de ghivece trebuie să respecte definiția generală a ambalajului, să ia în considerare funcția și utilizarea preconizată a acestuia, mai degrabă decât să se bazeze exclusiv pe formularea orientativă din anexa I. Deși definiția ambalajului acoperă și articolele utilizate în relațiile dintre întreprinderi, ghivecele de flori care doar facilitează procesul de producție, cum ar fi ghivecele de creștere mai mari (de exemplu, cele cu un diametru mai mare de 10 cm) utilizate pe parcursul întregului ciclu de cultivare, nu ar trebui considerate ambalaje în temeiul articolului 3 alineatul (1) punctul 1.

Pungile și seringile pentru administrare intravenoasă (IV) nu se încadrează în definiția ambalajelor prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 1, inclusiv în cazul în care sunt introduse pe piață preumplute cu medicamente sau cu soluție salină. Deși pot conține fizic o substanță, pungile și seringile IV nu sunt introduse pe piață doar pentru a conține, proteja, transporta sau prezenta un produs. Mai degrabă, acestea sunt concepute, fabricate și reglementate ca dispozitive de administrare integrală care permit administrarea sigură, sterilă și precisă a fluidelor sau a medicamentelor către pacienți. Atunci când este furnizată preumplută, punga sau siringa IV face parte integrantă din medicamentul sau produsul medical în sine, astfel încât produsul nu își poate îndeplini funcția preconizată independent de dispozitiv. În acest context, punga sau siringa IV nu este o componentă a ambalajului care este eliminată pentru a avea acces la conținutul său, ci o parte funcțională a produsului introdus pe piață.

(*) În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 5, „ambalaj de vânzare” înseamnă ambalajul conceput astfel încât să constituie o unitate de vânzare constând în produse și ambalaje destinate utilizatorului final la punctul de vânzare”.

2. Definiția fabricantului de ambalaje

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 13, „fabricant” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce fabrică un ambalaj sau un produs ambalat; cu toate acestea:

- (a) sub rezerva literei (b), în cazul în care o persoană fizică sau juridică dispune proiectarea sau fabricarea unui ambalaj sau a unui produs ambalat sub numele sau marca proprie, indiferent dacă este vizibilă și altă marcă pe ambalaj sau pe produsul ambalat, „fabricant” înseamnă persoana fizică sau juridică respectivă;
- (b) în cazul în care persoana fizică sau juridică ce dispune proiectarea sau fabricarea ambalajului sau a produsului ambalat sub numele sau marca proprie intră sub incidența definiției microîntreprinderii stabilite în Recomandarea 2003/361/CE, în versiunea aplicabilă la 11 februarie 2025, iar persoana fizică sau juridică ce furnizează ambalajul persoanei fizice sau juridice care dispune proiectarea sau fabricarea ambalajului sub numele sau marca proprie este situată în același stat membru, „fabricant” înseamnă persoana fizică sau juridică ce furnizează ambalajul;

Interpretarea Comisiei:

Un fabricant este o persoană fizică sau juridică ce fabrică un ambalaj sau un produs ambalat. Nu este neapărat persoana fizică sau juridică ce produce fizic ambalajul. Trebuie avute în vedere două elemente: (1) criteriul rolului în proiectarea sau fabricarea ambalajelor și (2) criteriul mărcii sau al brandingului. În cazul în care ambalajul sau produsul ambalat poartă un nume sau o marcă anume, se poate presupune că proprietarul numelui sau al mărcii respective este „fabricant” în temeiul articolului 3 alineatul (1) punctul 13 litera (a), deoarece va avea puterea decisivă în relația contractuală cu furnizorii săi și, prin urmare, va fi în măsură să stabilească și caracteristicile ambalajului.

Formularea definiției fabricantului indică faptul că există întotdeauna un singur fabricant într-un lanț de aprovizionare în sensul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje.

În ceea ce privește ambalajele de vânzare [cu excepția ambalajelor de servire ⁽⁵⁾] sau ambalajele grupate ⁽⁶⁾, fabricantul este, în mod normal, operatorul economic care aplică etapele finale de prelucrare (de exemplu, tăiere, umplere, sigilare) ambalajelor furnizate de prelucrători (și anume furnizori) și le umple cu produsul său pentru a introduce apoi ambalajul sau produsul ambalat pe piața Uniunii [articolul 3 alineatul (1) punctele 5-6]. Cu alte cuvinte, în cazul ambalajelor de vânzare și al ambalajelor grupate, fabricantul va fi, în mod normal, agentul de umplere, care este adesea și proprietarul mărcii produsului.

În ceea ce privește ambalajul pentru transport ⁽⁷⁾, ambalajul de servire (în forma sa finală) și ambalajul pentru producția primară ⁽⁸⁾, fabricantul va fi, în mod normal, societatea care produce ambalajele pentru transport sau servire, cu excepția cazului în care aceste ambalaje sunt marcate în mod clar de utilizatorul unor astfel de ambalaje, purtând numele sau marca sa proprie [articolul 3 alineatul (1) punctul 1 litera (d) și punctul 7]. În acest caz, utilizatorul este fabricantul.

În condițiile prevăzute la articolul 21, importatorii și distribuitorii pot fi considerați fabricanți în sensul prezentului regulament. Această situație se aplică atunci când introduc pe piață ambalaje sub numele sau marca proprie sau modifică ambalajele deja introduse pe piață într-un mod care ar putea afecta conformitatea cu cerințele relevante ale prezentului regulament.

⁽⁵⁾ În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 1 litera (d), un articol care este proiectat și destinat a fi umplut la punctul de vânzare pentru a distribui produsul, care este denumit și „ambalaj de servire”.

⁽⁶⁾ În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 6, „ambalaj grupat” înseamnă ambalajul conceput pentru a constitui o grupare a unui anumit număr de unități de vânzare la punctul de vânzare, indiferent dacă gruparea respectivă de unități de vânzare este vândută ca atare utilizatorului final sau dacă servește numai ca mijloc de facilitare a reprovizionării rafturilor în punctul de vânzare sau de creare a unei unități de stocare sau de distribuție, și care poate fi îndepărtat de produs fără a-i afecta caracteristicile”.

⁽⁷⁾ În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 7, „ambalaj pentru transport” înseamnă ambalajul conceput pentru a facilita manipularea și transportul uneia sau mai multor unități de vânzare sau a unei grupări de unități de vânzare, cu scopul de a preveni deteriorarea produsului în urma manipulării și a transportului, dar excluzând containerele rutiere, feroviare, navale și aeriene”.

⁽⁸⁾ În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 4, „ambalaj pentru producția primară” înseamnă un articol proiectat și destinat a fi utilizat ca ambalaj pentru produse neprelucrate din producția primară astfel cum este definită în Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului”.

În conformitate cu articolul 15 alineatul (1), „fabricanții introduc pe piață numai ambalaje care sunt în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 5-12 sau stabilite în temeiul acestora.” Procedura de evaluare a conformității (articolul 38) poate fi efectuată de fabricant sau de o altă persoană în numele acestuia (de exemplu, un laborator sau un sistem de certificare), în conformitate cu articolul 15 alineatul (2). Declarația de conformitate UE (articolul 39) trebuie să fie întocmită de fabricant, pe baza informațiilor și a documentației puse la dispoziție de furnizori în temeiul articolului 16 alineatul (1), sau de un reprezentant autorizat, numit de fabricant prin mandat scris în temeiul articolului 17. Aceasta înseamnă că fabricantul este singurul operator economic care poartă responsabilitatea juridică pentru conformitatea ambalajului cu cerințele de sustenabilitate și de etichetare, indiferent de cine ar fi putut întocmi efectiv declarația de conformitate UE sau părți ale acesteia.

Cu toate acestea, în cazul în care societatea care dispune proiectarea sau fabricarea ambalajului sau a produsului ambalat sub numele sau marca proprie este o microîntreprindere, iar societatea care furnizează ambalajul este situată în același stat membru, atunci acest furnizor al ambalajului este fabricantul [articolul 3 alineatul (1) punctul 13 litera (b)]. Situația se aplică indiferent dacă această din urmă societate este, de asemenea, o microîntreprindere. De exemplu, în cazul în care un fabricant al unui recipient de ambalare este o microîntreprindere, dar fabricantul produsului ambalat nu, scutirea nu se aplică. În cazul în care un fabricant al unui recipient de ambalare nu este o microîntreprindere, în timp ce un fabricant al unui produs ambalat este, se aplică scutirea, iar fabricantul recipientului este cel care ar trebui considerat „fabricant” în sensul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje.

În conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE ⁽⁹⁾, o societate este o microîntreprindere dacă are mai puțin de 10 angajați, iar cifra sa de afaceri anuală sau bilanțul său anual total nu depășește 2 milioane EUR. Un francizat poate fi considerat o microîntreprindere dacă francizorul nu deține, direct sau indirect, 25 % sau mai mult din capitalul său sau din drepturile sale de vot și nu exercită control sau o influență decisivă. În caz afirmativ, pragurile relevante trebuie calculate prin adăugarea datelor corespunzătoare ale francizorului, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatele (2) și (3) din Recomandarea 2003/361/CE.

În cazul în care ambalajul nu poartă o denumire comercială sau un nume de marcă, atunci „fabricantul” ar putea fi ori furnizorul (și anume persoana care fabrică efectiv ambalajul), ori persoana care introduce pe piață produsele ambalate. Criteriul decisiv este cine plasează comanda și decide cu privire la specificațiile de proiectare pentru ambalajul respectiv.

Aceeași abordare explicată mai sus se aplică și ambalajelor reutilizabile. Criteriul decisiv este reprezentat de persoana fizică sau juridică ce dispune proiectarea sau fabricarea ambalajului sub numele sau marca proprie. Cu toate acestea, este util să se clarifice mai bine acest aspect, punându-l în contextul sistemelor de reutilizare.

Atunci când ambalajul este proiectat în conformitate cu cerințele specifice ale fabricanților produsului ambalat și poartă marca lor comercială, aceștia din urmă (și anume utilizatorii) sunt „fabricantul” ambalajelor reutilizabile. Această situație se va aplica în special în cadrul sistemelor de reutilizare în buclă deschisă ⁽¹⁰⁾.

Cu toate acestea, în cazul în care o societate care dispune proiectarea și fabricarea ambalajelor reutilizabile sub numele și marca proprie este o microîntreprindere, iar societatea care fabrică ambalajul este situată în același stat membru, atunci cea din urmă societate este fabricantul. Situația se aplică indiferent dacă această din urmă societate este, de asemenea, o microîntreprindere.

Atunci când ambalajul reutilizabil este proiectat în conformitate cu cerințele specifice ale unui operator al sistemului de reutilizare și poartă marca sa comercială, operatorul sistemului de reutilizare este „fabricantul”. Această situație se va aplica în special în cadrul sistemelor de reutilizare în buclă închisă ⁽¹¹⁾. Atunci când ambalajul reutilizabil nu poartă o marcă specifică, fabricantul ambalajului este „fabricantul”, cu excepția cazului în care utilizatorul (și anume operatorul sistemului de reutilizare) poate fi identificat ca fiind cel care a comandat un astfel de ambalaj și proiectarea specifică a acestuia.

⁽⁹⁾ Recomandarea Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii [notificată cu C(2003) 1422] (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

⁽¹⁰⁾ În conformitate cu anexa VI litera (c), „sistem în buclă deschisă” înseamnă un sistem de reutilizare în care ambalajele reutilizabile circulă între un număr nespecificat de participanți la sistem, iar dreptul de proprietate asupra ambalajelor se schimbă în unul sau mai multe puncte ale procesului de reutilizare.

⁽¹¹⁾ În conformitate cu anexa VI litera (b), „sistem în buclă închisă” înseamnă un sistem de reutilizare în care un operator de sistem sau un grup de cooperare al participanților la sistem circulă ambalaje reutilizabile fără schimbarea dreptului de proprietate asupra ambalajului.

3. Definiția producătorului de ambalaje

Dispoziții legale:

Considerentul 122 menționează că „[p]rezentul regulament urmărește să definească în mod clar un producător pentru fiecare unitate de ambalaj, fie că este vorba despre ambalajele goale, fie că este vorba despre ambalajele care conțin produse. Ca regulă generală, producătorul ar trebui să fie operatorul economic care, în calitate de fabricant, importator sau distribuitor stabilit într-un stat membru, pune la dispoziție produse ambalate din teritoriul statului membru respectiv și pe același teritoriu. Aceasta include orice ofertă de distribuție, consum sau utilizare susceptibilă să ducă la o furnizare efectivă. Astfel, în cazul în care o societate cumpără un produs ambalat din alt stat membru decât cel în care este situată societatea sau dintr-o țară terță și furnizează respectivul produs ambalat în statul membru în care este situată, societatea respectivă ar trebui să fie considerată a fi producătorul, întrucât este prima societate care pune la dispoziție pe teritoriul statului membru respectiv produsul ambalat. În ceea ce privește platformele online, oferirea inițială a unui produs ar trebui să fie considerată drept o punere la dispoziție în sensul definiției produsului. Cu toate acestea, pentru a reduce la minimum orice sarcină administrativă inutilă pentru întreprinderile mici care se ocupă cu umplerea ambalajelor pentru transport, a ambalajelor pentru producția primară sau a ambalajelor de servire la punctul de vânzare, sub formă de ambalaje de unică folosință sau sub formă de ambalaje reutilizabile, producătorul ar trebui să fie fabricantul, distribuitorul sau importatorul de astfel de ambalaje care pune pentru prima dată ambalajele la dispoziție de pe teritoriul aceluia stat membru, deoarece operatorul economic respectiv este cel mai în măsură să respecte obligațiile în materie de răspundere extinsă a producătorilor.”

Articolul 3 alineatul (1) punctul 15 definește „producătorul” ca fiind „orice fabricant, importator sau distribuitor care se află într-una dintre următoarele circumstanțe, indiferent de tehnica de vânzare utilizată, inclusiv prin intermediul contractelor la distanță:

- (a) fabricantul, importatorul sau distribuitorul este stabilit într-un stat membru și pune la dispoziție pentru prima dată, de pe teritoriul statului membru respectiv și pe același teritoriu, ambalaje pentru transport, ambalaje de servire sau ambalaje pentru producția primară, sub formă de ambalaje de unică folosință sau sub formă de ambalaje reutilizabile; sau
- (b) fabricantul, importatorul sau distribuitorul este stabilit într-un stat membru și pune la dispoziție pentru prima dată, de pe teritoriul statului membru respectiv și pe același teritoriu, produse ambalate în alte ambalaje decât cele menționate la litera (a); sau
- (c) fabricantul, importatorul sau distribuitorul este stabilit într-un stat membru sau într-o țară terță și pune la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul unui alt stat membru, direct utilizatorilor finali, ambalaje pentru transport, ambalaje de servire sau ambalaje pentru producția primară, sub formă de ambalaje de unică folosință sau sub formă de ambalaje reutilizabile; sau
- (d) fabricantul, importatorul sau distribuitorul este stabilit într-un stat membru sau într-o țară terță și pune la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul unui alt stat membru, direct utilizatorilor finali, produse ambalate în alte ambalaje decât cele menționate la litera (c); sau
- (e) fabricantul, importatorul sau distribuitorul este stabilit într-un stat membru și dezambalează produsele ambalate fără a fi un utilizator final, cu excepția cazului în care o altă persoană este producătorul astfel cum este definit la litera (a), (b), (c) sau (d);”

Interpretarea Comisiei:

Producătorii și fabricanții sunt definiți în Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje în scopuri diferite. Producătorul este responsabil pentru plata costurilor de colectare și valorificare a deșeurilor de ambalaje în statul membru respectiv [articolul 45 alineatul (1)]. În acest scop, un producător trebuie să se înregistreze și să raporteze autorităților naționale relevante, astfel cum se specifică la articolul 44, și să plătească taxa de răspundere extinsă a producătorilor (REP) în statul membru în care se preconizează că ambalajele vor deveni deșeuri. În cazul în care taxele sunt plătite într-un stat membru și, ulterior, un distribuitor pune ambalajul la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul unui alt stat membru, taxele trebuie rambursate. Pe de altă parte, fabricantul trebuie să se asigure că ambalajul respectă cerințele de sustenabilitate și de etichetare prevăzute la articolele 5-12, astfel cum se specifică la articolul 15 alineatul (1), înainte de a fi pus la dispoziție pe piața Uniunii pentru prima dată. Există un singur fabricant în întreaga UE (a se vedea secțiunea 3 de mai sus).

Prezentare generală a diferitelor roluri ale fabricanților și producătorilor în Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje

	Fabricant	Producător
Definiție	Fabricanții de ambalaje sau de produse ambalate. Potrivit celor de mai sus, nu este persoana care fabrică ambalajul, ci persoana care „comandă și decide cu privire la specificațiile de proiectare a ambalajului”. Scutire pentru proprietarii de mărci atunci când aceștia sunt microîntreprinderi, iar persoana care furnizează ambalajul se află în același stat membru.	Orice fabricant, importator sau distribuitor care pune la dispoziție ambalaje sau produse ambalate pentru prima dată în statul membru în care este prezent sau direct utilizatorilor finali dintr-un alt stat membru.
Cantitate	Un operator economic la nivelul UE.	Operatorul economic care pune la dispoziție ambalaje pentru prima dată pe teritoriul statului membru în care se preconizează că ambalajele vor deveni deșeuri.
Funcție	Asigură conformitatea ambalajului cu cerințele de sustenabilitate și de etichetare.	Finanțează gestionarea deșeurilor în statul membru în care se preconizează că ambalajele vor deveni deșeuri.

Un „producător” este întreprinderea eligibilă din lanțul de distribuție și de aprovizionare care este responsabilă de îndeplinirea obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor într-un stat membru (articolul 45).

PPWR urmărește să definească în mod clar un producător pentru fiecare ambalaj, fie că este vorba de ambalaje goale, cum ar fi ambalajele pentru transport și servire, fie de situațiile în care sunt puse la dispoziție pe piață ambalaje care conțin produse, cum este cazul ambalajelor de vânzare și al ambalajelor grupate.

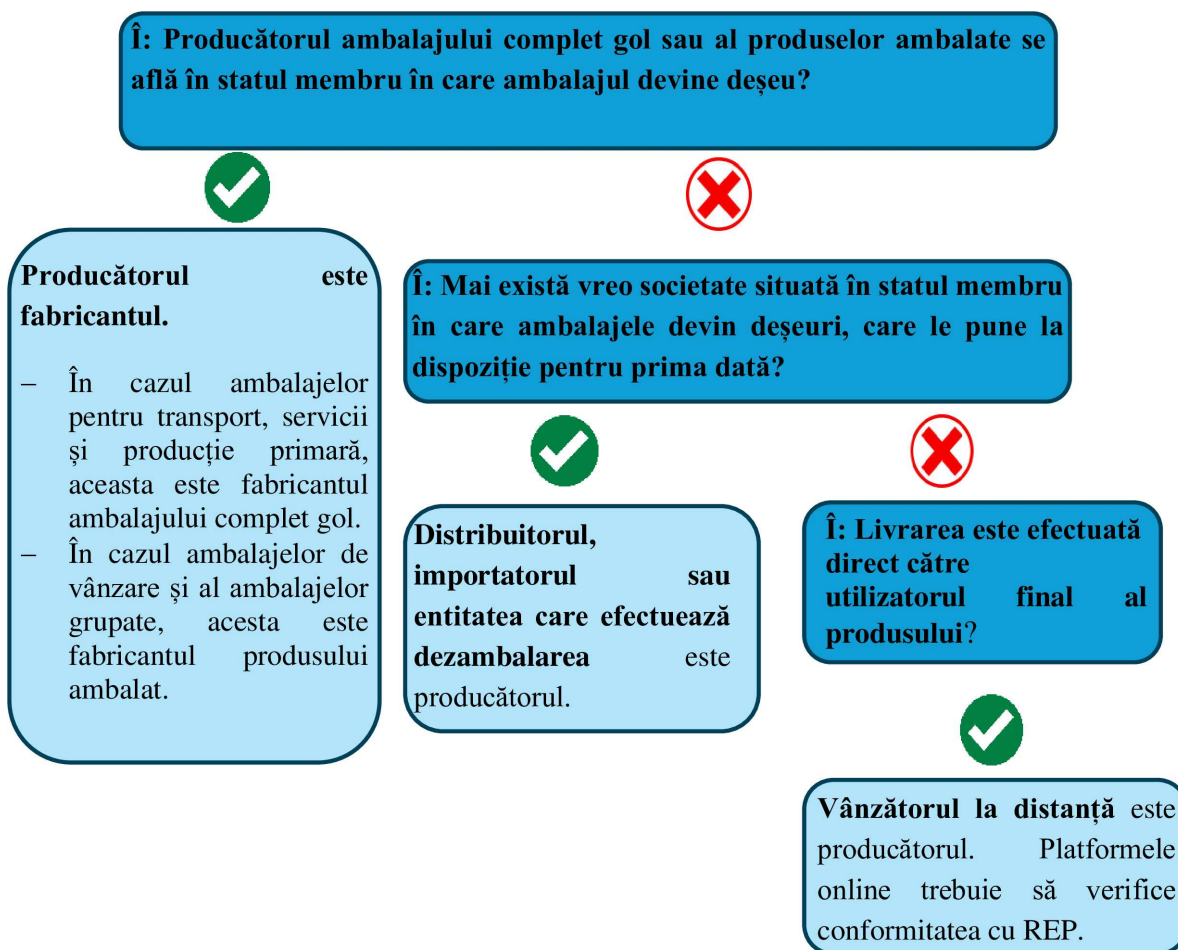
Pentru a stabili în ce stat membru se aplică obligațiile în materie de răspundere extinsă a producătorilor, este necesar să se verifice locul în care ambalajul este pus la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul unui stat membru. În practică, acesta va fi, de obicei, locul în care este umplut ambalajul.

Definiția producătorului urmărește să identifice operatorul economic care este responsabil pentru obligațiile în materie de REP, indiferent dacă este fabricantul, importatorul sau distribuitorul, în statul membru în care produsul ambalat este pus la dispoziție pentru consum și, prin urmare, se preconizează că va deveni deșeu. În consecință, este posibil ca fabricantul și producătorul să nu fie întotdeauna același operator economic, iar producătorul de ambalaje va depinde 1) de tipul de ambalaj pus la dispoziție pe piață, 2) dacă se află în același stat membru în care este fabricat și 3) dacă produsul ambalat este vândut utilizatorului final sau este distribuit ulterior.

În cazul în care ambalajele sau produsele ambalate sunt exportate în afara UE, unde se preconizează că vor deveni deșeuri, obligațiile extinse ale producătorului în temeiul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje nu se vor mai aplica producătorului.

Ambalajele fac adesea parte dintr-un lanț lung de aprovizionare și distribuție în care sunt puse la dispoziție de mai multe ori. Indiferent dacă ambalajul este pus la dispoziție în continuare în același stat membru sau indiferent de dimensiunea operatorului economic, producătorul este operatorul economic care pune ambalajul la dispoziție pentru prima dată în statul membru. Punerea la dispoziție pe piață include orice ofertă de distribuție, consum sau utilizare care ar putea duce la furnizarea efectivă de ambalaje sau de produse ambalate. În cazul vânzărilor online, oferirea unui produs direct unui utilizator final este considerată punere la dispoziție pe piață în statul membru al utilizatorului final.

Mai jos este prezentată o diagramă demonstrativă a modului în care poate fi identificat producătorul din UE.

Pentru a identifica producătorii de ambalaje pentru transport, este necesar să se ia în considerare definiția producătorului și următorii factori:

1. Este articolul pregătit să îndeplinească o funcție de ambalare? Ambalajele pentru transport vor consta adesea în mai multe componente sau elemente auxiliare, care, în sine, nu îndeplinesc o funcție de ambalare. Prin urmare, în cazul în care un ambalaj este pregătit să îndeplinească o funcție de ambalare numai după adăugarea altor componente, asamblorul va fi fabricantul și primul potențial producător.
2. Cine este fabricantul ambalajelor pentru transport? Spre deosebire de ambalajele de vânzare și de ambalajele grupate, un producător de ambalaje pentru transport trebuie să fie identificat în cazul ambalajelor goale, deoarece adesea ambalajele goale sunt puse la dispoziție pe piață pentru prima dată. Cu toate acestea, în cazul în care ambalajul pentru transport poartă un nume sau o marcă, producătorul va fi, în mod normal, agentul de umplere a ambalajului. În cazul în care ambalajul pentru transport nu este identificabil în mod unic, fabricantul efectiv al ambalajului va fi, în mod normal, producătorul (pentru detalii suplimentare, a se vedea punctul 3 privind definiția fabricantului).
3. În ce stat membru și cui îi este pus la dispoziție ambalajul? În cazul în care ambalajele pentru transport sunt puse la dispoziție pentru prima dată într-un alt stat membru decât statul membru în care este situat fabricantul ambalajelor, fabricantul va fi producătorul numai dacă destinatarul este utilizatorul final al produsului ambalat. În caz contrar, beneficiarul va fi producătorul.

În scopul exemplificării, societatea A fabrică cutii mari de carton fără nume sau marcă într-un stat membru. Societatea A vinde cutiile de carton goale societății B din același stat membru. În cadrul acestei tranzacții, societatea A este producătorul. Cu toate acestea, în cazul în care cutia de carton are numele sau marca societății B, societatea B devine producătorul în statul membru respectiv. În cazul în care societatea B vinde însă cutiile de carton umplute societății C dintr-un alt stat membru, producătorul va fi societatea C din celălalt stat membru. În fine, în cazul în care cutiile de carton sunt exportate către o țară terță, nu va exista niciun producător din niciun stat membru, deoarece nu se preconizează că respectivele cutii vor deveni deșeuri în UE.

În ceea ce privește producătorii de ambalaje de vânzare, producătorul este operatorul economic care umple ambalajele și le pune la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul statului membru. În scopul exemplificării, societatea D încarcă fructele într-un container și vinde fructele ambalate către un supermarket din același stat membru. În acest caz, societatea D va fi considerată producător în statul membru respectiv, deoarece pune ambalajul la dispoziție pentru prima dată și se preconizează că ambalajul va deveni deșeu în statul respectiv. Cu toate acestea, în cazul în care societatea D vinde fructele ambalate către un supermarket dintr-un alt stat membru, supermarketul din statul membru respectiv va fi producătorul, deoarece va pune fructele ambalate la dispoziție pe piață pentru prima dată în statul membru respectiv, unde vor deveni deșeuri.

În situația descrisă la articolul 3 alineatul (1) punctul 15 litera (d), producătorul este identificat ca fabricant, importator sau distribuitor care pune produsele ambalate direct, pentru prima dată, la dispoziția utilizatorilor finali pe teritoriul unui alt stat membru. În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) punctul 23, „*utilizator final*” înseamnă o persoană fizică sau juridică ce își are reședința în UE, căreia i-a fost pus la dispoziție un produs în calitate de consumator sau în calitate de utilizator final profesional și care nu pune produsul respectiv din nou la dispoziție pe piață în forma în care i-a fost furnizat. În scopul exemplificării suplimentare, utilizând exemplul de mai sus, dacă societatea D deține un magazin online în care vinde fructe ambalate unui utilizator final al fructelor dintr-un alt stat membru, societatea D va fi producătorul și trebuie să îndeplinească obligațiile în materie de răspundere extinsă a producătorilor în celălalt stat membru.

Prin urmare, factorul determinant va fi dacă utilizatorul final profesional utilizează produsul în producția sa și, prin urmare, nu pune produsul din nou la dispoziție în forma în care a fost furnizat. Societățile de logistică ce primesc mărfuri ambalate importate din țări terțe și desfășoară activități de manipulare, cum ar fi dezambalarea sau reambalarea în cantități mai mici înainte de trimiterea produsului ambalat, nu sunt considerate utilizatori finali. Mai degrabă, acestea reprezintă producătorul ambalajelor pentru transport în cazul în care produsul este reambalat, chiar dacă nu dețin dreptul de proprietate asupra produselor ambalate.

4. Definiția importatorului și statutul de „sucursală”

Dispoziția legală:

Articolul 3 alineatul (1) punctul 17 stabilește definiția „importatorului” ca fiind „*orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune și care introduce pe piață un ambalaj dintr-o țară terță*”.

Interpretarea Comisiei:

Definiția importatorului se bazează pe definiția „importatorului” prevăzută la articolul 3 punctul 9 din Regulamentul (UE) 2019/1020 ⁽¹²⁾ și ar trebui interpretată în conformitate cu orientările generale de interpretare prevăzute în Ghidul albastru ⁽¹³⁾. Din această definiție rezultă că trebuie îndeplinite două condiții cumulative: (a) stabilirea în UE și (b) introducerea pe piață a ambalajelor sau a produselor ambalate originare din afara UE.

Noțiunea de a fi „stabilit” trebuie interpretată în sensul de a avea o adresă înregistrată într-un stat membru pentru a asigura competența în materie de aplicare a legii și de supraveghere a pieței, precum și o garanție că există o parte responsabilă în cadrul Uniunii pentru conformitate, trasabilitate și măsuri corective.

În majoritatea cazurilor, o sucursală nu este o entitate juridică separată și, întrucât își desfășoară activitatea numai sub identitatea societății-mamă, nu își asumă în mod independent drepturi sau obligații. Prin urmare, contractele încheiate de o sucursală au caracter obligatoriu din punct de vedere juridic pentru societatea-mamă.

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) 2019/1020 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind supravegherea pieței și conformitatea produselor și de modificare a Directivei 2004/42/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 765/2008 și (UE) nr. 305/2011 (JO L 169, 25.6.2019, p. 1).

⁽¹³⁾ Comunicare a Comisiei – „Ghidul albastru” din 2022 referitor la punerea în aplicare a normelor UE privind produsele (JO C 247, 29.6.2022, p. 1).

În temeiul legislației fiscale naționale și a UE, o sucursală este considerată, de regulă, sediu permanent ⁽¹⁴⁾ în scopuri fiscale. Cu toate acestea, obligațiile fiscale și înregistrarea fiscală nu conferă personalitate juridică separată și nu modifică statutul sucursalelor în ceea ce privește conformitatea cu reglementările. Mai multe hotărâri ale CJUE ⁽¹⁵⁾ confirmă faptul că un sediu permanent nu este echivalent cu înființarea.

Întrucât o sucursală nu are personalitate juridică separată, aceasta nu poate fi considerată importator în temeiul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje. Cerința de a fi „stabilit” se referă la o persoană fizică sau juridică înființată în UE, nu doar la o sucursală. O sucursală poate deveni o entitate juridică separată (și anume o filială) atunci când este înființată în temeiul legislației unui stat membru, are personalitate juridică proprie, îi revin drepturi și obligații și poate deține active, poate acționa și poate fi acționată în justiție în mod independent.

Prin urmare, un producător din afara UE care are doar o sucursală în UE trebuie fie să înființeze o filială în UE, fie să numească un reprezentant autorizat, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 19, dacă statul membru pe teritoriul căruia pune la dispoziție pentru prima dată ambalaje sau produse ambalate prevede astfel.

Același raționament se aplică pentru a stabili dacă o sucursală a unei persoane fizice sau juridice din afara UE poate fi „distribuitor”, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 18.

Obligațiile în materie de REP prevăzute în PPWR se aplică „producătorilor” (fabricanți, importatori sau distribuitori) care pun la dispoziție pentru prima dată ambalaje sau produse ambalate pe teritoriul unui stat membru (a se vedea punctul 4 din prezentul document). Regulamentul nu extinde în mod explicit obligațiile în materie de REP la entitățile care sunt doar înregistrate în scopuri de TVA sau care au un sediu permanent fără personalitate juridică. A susține că simpla înregistrare în scopuri de TVA este echivalentă cu „stabilirea” în sensul obligațiilor în materie de REP ar contraveni definiției armonizate a importatorului prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 17. Statele membre nu pot impune cerințe suplimentare care subminează armonizarea noțiunii de producător și importator în temeiul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje.

5. Asigurarea respectării restricțiilor privind PFAS în cazul ambalajelor destinate să vină în contact cu produsele alimentare și epuizarea stocurilor

Dispoziții legale:

Articolul 3 alineatul (1) punctul 13 definește un „fabricant” drept „o persoană fizică sau juridică” care „dispune proiectarea sau fabricarea unui ambalaj sau a unui produs ambalat sub numele sau marca proprie, indiferent dacă este vizibilă și altă marcă pe ambalaj sau pe produsul ambalat [...]”.

Articolul 3 alineatul (1) punctul 10 definește „introducere pe piață” drept „punerea la dispoziție pentru prima oară a unui ambalaj, gol sau conținând un produs, pe piața Uniunii”. Articolul 3 alineatul (1) punctul 11 definește „punere la dispoziție pe teritoriul statului membru” drept „orice furnizare a unui ambalaj, gol sau conținând un produs, pentru distribuție, consum sau utilizare [...] contra cost sau gratuit.”

Articolul 5 alineatul (5) prevede: „De la 12 august 2026, nu se introduc pe piață ambalaje destinate să vină în contact cu produsele alimentare dacă conțin substanțe perfluoroalchilate și polifluoroalchilate (PFAS) într-o concentrație egală cu sau mai mare decât următoarele valori-limită, în măsura în care introducerea pe piață de ambalaje care conțin o astfel de concentrație de PFAS nu este interzisă în temeiul unui alt act juridic al Uniunii:

- (a) 25 ppb pentru orice PFAS, conform măsurătorilor efectuate cu ajutorul analizei PFAS specifice (PFAS polimerice excluse de la cuantificare);
- (b) 250 ppb pentru suma PFAS măsurată ca sumă a analizei PFAS specifice, după caz cu degradarea prealabilă a precursorilor (PFAS polimerice excluse de la cuantificare); și

⁽¹⁴⁾ În conformitate cu articolul 5 din Modelul de convenție fiscală al OCDE, „sediul permanent” înseamnă un sediu comercial fix prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea unei întreprinderi. Acesta include în special: (a) sediul conducerii, (b) o sucursală, (c) și biroul [...].

⁽¹⁵⁾ Hotărârea din 7 aprilie 2022, *Berlin Chemie*, C-333/20, EU:C:2022:291; Hotărârea din 13 iunie 2024, *Adient*, C-533/22, EU:C:2024:501.

- (c) 50 ppm pentru PFAS (inclusiv PFAS polimerice); în cazul în care fluorul total depășește 50 mg/kg, producătorul, importatorul sau utilizatorul din aval în sensul definițiilor de la articolul 3 punctele 9, 11 și, respectiv, 13 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006, furnizează fabricantului sau importatorului în sensul definițiilor de la articolul 3 alineatul (1) punctele 13 și, respectiv, 17 din prezentul regulament, la cerere, o dovadă a cantității de fluor măsurat drept conținut fie de PFAS, fie de non-PFAS, pentru ca aceștia să întocmească documentația tehnică astfel cum se menționează în anexa VII la prezentul regulament.”

Interpretarea Comisiei:

Ambalajele destinate să vină în contact cu produsele alimentare sunt ambalajele care sunt destinate să vină în contact cu produsele alimentare sau care sunt deja în contact cu produsele alimentare și care au fost destinate acestui scop, în conformitate cu domeniul de aplicare al legislației UE privind produsele alimentare.

Autoritățile de supraveghere menționate în PPWR, în temeiul Regulamentului (UE) 2019/1020 privind normele de supraveghere a pieței, au competența de a verifica conformitatea cu limitele PFAS.

Există mai multe protocoale și metodologii de testare a prezenței PFAS în diferite matrice, însă nu există o metodologie armonizată în ceea ce privește PFAS conținute în ambalajele destinate să vină în contact cu produsele alimentare la nivelul UE. În acest context și în scopul asigurării respectării limitelor PFAS începând cu data aplicării lor, și anume 12 august 2026, se recomandă următoarea abordare etapizată, bazată pe capacități analitice de ultimă generație și pe o metaanaliză a testării PFAS din matricele relevante:

1. Cuantificarea fluorului total (FT) (etapa 1): Dacă FT este mai mic de 50 mg/kg ⁽¹⁶⁾, eșantionul poate fi considerat conform.
2. Dacă FT este mai mare de 50 mg/kg, se pot utiliza metode precum piroliza GC/MS pentru a confirma dacă fluorul este organic (PFAS) sau anorganic în etapa 2. Dacă fluorul organic este mai mic de 50 mg/kg, eșantionul poate fi considerat conform.
3. Se recomandă analiza directă a TOP (precursori oxidabili totali) pentru a verifica conformitatea cu limita de concentrație de 25 µg/kg ⁽¹⁷⁾ și 250 µg/kg în etapa 3.

Pe baza dovezilor de care dispune în prezent Comisia, toate eșantioanele conforme cu testul (1) sunt, de asemenea, conforme cu testele (2) și (3).

Acest aspect nu aduce atingere aplicării Regulamentului (UE) 2017/625 în cazul controalelor efectuate pentru verificarea conformității cu normele privind materialele și obiectele destinate să vină în contact cu produsele alimentare, inclusiv cu normele prevăzute la articolul 5 alineatul (5) din PPWR.

În ceea ce privește ambalajele care conțin PFAS, care au fost produse înainte de 12 august 2026, Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje nu prevede o perioadă de tranziție pentru epuizarea stocurilor. Prin urmare, ambalajele destinate să vină în contact cu produsele alimentare introduse pe piață după 12 august 2026 trebuie să respecte limitele privind PFAS prevăzute în prezentul regulament, în timp ce ambalajele introduse pe piață înainte de 12 august 2026 pot rămâne pe piață și nu trebuie să fie retrase. Nu există excepții în ceea ce privește ambalajele care conțin materiale reciclate.

În general, ambalajele de vânzare și ambalajele grupate destinate să vină în contact cu produsele alimentare sunt introduse pe piață atunci când sunt umplute, în măsura în care etapele finale de prelucrare, cum ar fi procesele de sigilare, pot influența conformitatea ambalajului, în timp ce ambalajele pentru transport și servire sunt introduse pe piață fără conținut.

În conformitate cu Ghidul albastru referitor la punerea în aplicare a normelor UE privind produsele ⁽¹⁸⁾, introducerea pe piață are loc atunci când există o ofertă sau un acord între părți cu privire la „transferul proprietății, al posesiei sau al oricărui alt drept de proprietate”. Aceasta se poate realiza „*contra cost sau gratuit*” după finalizarea etapei de fabricație a produsului. În consecință, un producător ar putea introduce pe piață ambalaje goale sau umplute destinate să vină în contact cu produsele alimentare prin simplul transfer al posesiei legale. În cazul ambalajelor sau al produselor ambalate importate, marca temporală relevantă este „punerea în liberă circulație” la sfârșitul regimului vamal.

⁽¹⁶⁾ mg/kg = ppm.

⁽¹⁷⁾ µg/kg = ppb.

⁽¹⁸⁾ Comunicarea Comisiei „Ghidul albastru” din 2022 referitor la punerea în aplicare a normelor UE privind produsele (JO C 247, 29.6.2022, p. 1).

6. Data aplicării cerinței de a se asigura că ambalajele sunt reciclabile

Dispoziții legale:

Articolul 6 alineatul (1): „Toate ambalajele introduse pe piață sunt reciclabile.”

Articolul 6 alineatul (2): „Ambalajele sunt considerate a fi reciclabile dacă îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) sunt proiectate în vederea reciclării materialelor, ceea ce permite utilizarea materiilor prime secundare rezultate a căror calitate este suficient de bună în raport cu materialul original astfel încât să poată fi folosite pentru a înlocui materiile prime primare, în conformitate cu alineatul (4); și
- (b) atunci când devin deșeuri, acestea pot fi colectate separat, în conformitate cu articolul 48 alineatele (1) și (5), sortate în fluxuri de deșeuri specifice fără a afecta reciclabilitatea altor fluxuri de deșeuri și pot fi reciclate la scară largă, pe baza metodologiei stabilite în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol.

Se consideră că ambalajele care respectă actele delegate adoptate în temeiul alineatului (4) îndeplinesc condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat.

Se consideră că ambalajele care respectă actele delegate adoptate în temeiul alineatului (4) și cu actele de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (5) îndeplinesc condițiile prevăzute la primul paragraf de la prezentul alineat.

Primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat se aplică de la 1 ianuarie 2030 sau la 24 de luni de la data intrării în vigoare a actelor delegate adoptate în temeiul alineatului (4) primul paragraf, luându-se în considerare data care survine mai târziu.

Primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat se aplică de la 1 ianuarie 2035 sau, în ceea ce privește cerința privind reciclarea la scară, de la 1 ianuarie 2035 sau la cinci ani de la data intrării în vigoare a actelor de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (5), luându-se în considerare data care survine mai târziu.”

Interpretarea Comisiei:

Articolul 6 alineatul (1) prevede ca toate ambalajele introduse pe piață să fie reciclabile fără a prevedea un termen specific pentru aplicarea acestei dispoziții, ceea ce înseamnă că se aplică de la 12 august 2026.

Articolul 6 alineatul (2) litera (a) „se aplică de la 1 ianuarie 2030 sau la 24 de luni de la data intrării în vigoare a actelor delegate adoptate în temeiul alineatului (4) primul paragraf, luându-se în considerare data care survine mai târziu”. În conformitate cu articolul 6 alineatul (4), prezentul act delegat, care va armoniza pe deplin cerințele de proiectare în vederea reciclării și metodologia de evaluare aferentă, ar trebui să fie adoptat de Comisie până la 1 ianuarie 2028.

Articolul 6 alineatul (1) este similar cu o cerință esențială prevăzută la punctul 3 litera (a) din anexa II la Directiva 94/62/CE privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (denumită în continuare Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje – PPWD), referitoare la ambalajul recuperabil prin reciclarea materialului, dar nu este același. De exemplu, deși Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje conținea „cerințe esențiale” privind compoziția și proiectarea ambalajelor, aceasta nu a creat o obligație uniformă de documentație tehnică legată de criteriile armonizate privind posibilitatea de reciclare. De asemenea, formularea cerinței esențiale privind „ambalajul recuperabil prin reciclarea materialului” [anexa II punctul 3 litera (a) din Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje] a fost vagă și dificil de pus în aplicare din punct de vedere juridic. Prin urmare, ar trebui să se înțeleagă că, până la data aplicării articolului 6 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje în ceea ce privește cerințele de proiectare în vederea reciclării, producătorii trebuie să respecte numai cerințele prevăzute în Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje și standardele armonizate aferente [de exemplu, EN 13430:2004 – Cerințe referitoare la ambalajul recuperabil prin reciclarea materialului ⁽¹⁹⁾].

⁽¹⁹⁾ Standarde armonizate în cadrul punerii în aplicare a Directivei 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 1994 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (JO C 44, 19.2.2005, p. 23).

De la adoptarea actului delegat în temeiul articolului 6 alineatul (4), producătorii vor avea la dispoziție 24 de luni pentru a respecta cerințele de proiectare în vederea reciclării și pentru a se asigura că numai ambalajele care sunt reciclabile în sensul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (PPWR) sunt introduse pe piață. În cazul în care prezentul act delegat intră în vigoare după 1 ianuarie 2028, cerințele se aplică după 24 de luni de la această dată.

Fabricanții nu trebuie să efectueze procedura de evaluare a conformității în acord cu articolul 38 și cu anexa VII la PPWR pentru reciclabilitate până la intrarea în vigoare a actului (actelor) delegat(e) în temeiul articolului 6 alineatul (4) din PPWR.

7. Scutiri de la obiectivele privind conținutul reciclat

Dispoziții legale:

Considerentul 50: „Materialele destinate să vină în contact cu produse alimentare și care conțin plastic reciclat trebuie să respecte cerințele prevăzute în Regulamentul (UE) 2022/1616 al Comisiei, care include cerințe privind tehnologiile de reciclare. În ceea ce privește ambalajele din plastic, cu excepția cazului în care respectivele ambalaje sunt fabricate din polietilentereftalat (PET), este oportun să se reevalueze, cu suficient timp înainte de data aplicării cerințelor privind conținutul reciclat aferent, disponibilitatea unor tehnologii de reciclare adecvate pentru astfel de ambalaje din plastic. Reevaluarea respectivă ar trebui să se refere și la stadiul autorizării în temeiul normelor relevante ale Uniunii, precum și la instalarea în practică a unor astfel de tehnologii. Pe baza respectivei reevaluări, ar putea fi necesar să se prevadă derogări de la cerințele privind conținutul reciclat pentru anumite ambalaje din plastic pentru produse sensibile la contact, sau să se modifice lista de excepții prevăzută în prezentul regulament. În acest scop, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei.”

Articolul 7 alineatul (5) prevede că „[a]lineatele (1) și (2) nu se aplică:

- (a) ambalajelor din plastic care sunt destinate să vină în contact cu produse alimentare în cazul cărora cantitatea de conținut reciclat prezintă o amenințare la adresa sănătății umane și duce la neconformitatea produselor ambalate cu Regulamentul (CE) nr. 1935/2004;
- (b) oricărei părți din plastic care reprezintă mai puțin de 5 % din greutatea totală a întregii unități de ambalaj.”

Articolul 7 alineatul (12): „[p]ână la 1 ianuarie 2028, Comisia evaluează necesitatea unor derogări de la procente minime de conținut reciclat prevăzute la alineatul (1) literele (b) și (d) pentru anumite ambalaje din plastic sau necesitatea revizuirii listei de excepții de la alineatul (4) pentru anumite ambalaje din plastic.

Pe baza evaluării menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în cazul în care tehnologii de reciclare adecvate pentru reciclarea ambalajelor din plastic nu sunt autorizate în temeiul normelor relevante ale Uniunii sau nu sunt suficient de disponibile în practică, ținând seama de toate cerințele legate de siguranță, în special în ceea ce privește ambalajele din plastic pentru produse sensibile la contact, inclusiv ambalajele alimentare, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 64 pentru a modifica prezentul regulament în vederea:

- (a) prevederii unor derogări de la domeniul de aplicare, calendarul sau nivelul procentului minim prevăzut la alineatul (1) literele (b) și (d) de la prezentul articol pentru anumite ambalaje din plastic; și
- (b) după caz, modificării listei de excepții de la alineatul (4) de la prezentul articol.”

Interpretarea Comisiei:

Articolul 7 alineatul (5) stabilește scutiri specifice de la obligația privind conținutul reciclat. Scutirea stabilită la articolul 7 alineatul (5) litera (a) se referă la ambalajele din plastic care sunt destinate să vină în contact cu produse alimentare în cazul cărora cantitatea de conținut reciclat prezintă o amenințare la adresa sănătății umane și duce la neconformitatea produselor ambalate cu Regulamentul (CE) nr. 1935/2004⁽²⁰⁾. Scutirea prevăzută la articolul 7 alineatul (5) litera (b) se referă la părțile din plastic care reprezintă mai puțin de 5 % din greutatea totală a unității de ambalaj. Noțiunea de „părți din plastic” ar trebui interpretată în conformitate cu definiția ambalajelor compozite prevăzută la articolul 3 alineatul (1) punctul 24 din Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje.

Ambele scutiri se aplică direct și, prin urmare, nu este necesar să fie acordate în mod specific de către Comisie sau de către autoritățile naționale competente. Pentru ca scutirile să se aplice, fabricantul trebuie să justifice conformitatea cu cerințele scutirilor în documentația tehnică, prin furnizarea de dovezi documentate (de exemplu, cu privire la absența tehnologiilor de reciclare autorizate).

⁽²⁰⁾ JO L 338, 13.11.2004, p. 4.

Pentru a beneficia de scutirea prevăzută la articolul 7 alineatul (5) litera (a), documentația tehnică trebuie să specifice, pentru fiecare parte din plastic care reprezintă cel puțin 5 % din greutatea totală a unității de ambalaj, polimerul utilizat. Aceasta trebuie să confirme că, având în vedere utilizarea preconizată a ambalajului și a obiectivului:

- „Anexa I la Regulamentul (UE) 2022/1616 nu prevede o tehnologie de reciclare adecvată pentru polimerul respectiv” și că
- „nu este disponibilă nicio tehnologie de reciclare la scară industrială pentru fabricarea acestui polimer în conformitate cu procesele descrise la articolul 4 alineatul (3) din regulamentul menționat”.

În cele din urmă, Comisia va evalua, până la 1 ianuarie 2028, necesitatea de a acorda scutiri suplimentare de la obligațiile privind conținutul reciclat pentru ambalajele din plastic sau de a revizui scutirile existente enumerate la articolul 7 alineatul (4) din PPWR.

8. Flexibilitatea statelor membre de a impune ambalaje compostabile și prezumția de conformitate

Dispoziții legale:

Considerentul 53: „Fluxul de biodeșeuri este adesea contaminat cu materiale plastice convenționale, iar fluxurile de reciclare a materialelor sunt adesea contaminate cu materiale plastice compostabile. Această contaminare încrucișată determină o risipă de resurse și generează materii prime secundare de calitate inferioară și ar trebui să fie prevenită la sursă. Având în vedere această îngrijorare, statele membre ar trebui să stabilească modul corect de gestionare a deșeurilor pe teritoriul lor pentru ambalajele compostabile. Întrucât calea adecvată de eliminare a ambalajelor din plastic compostabile devine din ce în ce mai greu de identificat pentru consumatori, este justificat și necesar să se stabilească norme clare și comune privind utilizarea ambalajelor din plastic compostabile, care să fie obligatorii numai atunci când utilizarea lor aduce un beneficiu clar pentru mediu sau pentru sănătatea umană. Acest lucru este valabil în special atunci când utilizarea ambalajelor compostabile contribuie la colectarea sau eliminarea biodeșeurilor, de exemplu pentru produsele în cazul cărora separarea conținutului de ambalaj este deosebit de complexă, cum ar fi pliculețele de ceai.”

Considerentul 54: „Pentru aplicațiile limitate de ambalare realizate din polimeri de plastic biodegradabil, există un beneficiu ecologic demonstrabil al utilizării ambalajelor compostabile, care intră în instalațiile de compostare, inclusiv în instalațiile de digestie anaerobă în condiții controlate. În plus, atunci când un stat membru aplică articolul 22 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2008/98/CE și când în respectivul stat membru există sisteme adecvate de colectare a deșeurilor și infrastructuri adecvate de tratare a deșeurilor, respectivul stat membru ar trebui să aibă flexibilitatea de a decide dacă să permită punerea la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul său a ambalajelor compostabile pentru monodozele destinate sistemelor de preparare a cafelei, a ceaiului sau a altor băuturi, care sunt compuse din alte materiale de ambalare decât metalul și pentru pungile de transport din plastic foarte subțire, pentru pungile de transport din plastic subțire și punerea la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul său a altor ambalaje care făceau obiectul cerinței de a fi compostabile anterior intrării în vigoare a prezentului regulament. Pentru a evita confuzia consumatorilor cu privire la calea corectă de eliminare și având în vedere beneficiile pentru mediu ale circularității carbonului, toate celelalte ambalaje ar trebui să facă obiectul reciclării materialelor, iar proiectarea unor astfel de ambalaje ar trebui să asigure faptul că nu afectează reciclabilitatea altor fluxuri de deșeuri.”

Considerentul 56: „Astfel cum se descrie în «Cadrul de politică al UE privind materialele plastice de origine biologică, biodegradabile și compostabile», prezentat în Comunicarea Comisiei din 30 noiembrie 2022, respectarea standardelor pentru compostarea industrială nu înseamnă că descompunerea se poate face prin compostare la domiciliu. În cazul compostării industriale, condițiile necesare sunt temperaturi ridicate și niveluri ridicate de umiditate. În cazul compostării la domiciliu, care este efectuată de persoane fizice, inclusiv în cadrul comunităților, condițiile reale depind foarte mult de condițiile climatice locale și de practicile consumatorilor. Prin urmare, biodegradarea în compostarea la domiciliu riscă să fie mai lentă decât în compostarea industrială sau să fie incompletă. În mod deosebit, compostarea la domiciliu a ambalajelor din plastic ar trebui să fie luată în calcul numai pentru aplicații specifice și când există condiții locale specifice, sub supravegherea autorităților relevante.”

Articolul 9 alineatul (2): „Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1), în cazul în care statele membre permit ca deșeurile cu proprietăți în materie de biodegradabilitate și compostabilitate similare cu cele ale biodeșeurilor în temeiul articolului 22 alineatul (1) din

Directiva 2008/98/CE să fie colectate împreună cu biodeșeurile și în cazul în care sunt disponibile sisteme adecvate de colectare a deșeurilor și infrastructuri de tratare a deșeurilor pentru a se asigura că ambalajele compostabile intră în fluxul de gestionare a biodeșeurilor, statele membre pot impune ca următoarele ambalaje să fie puse la dispoziție pe teritoriul lor pentru prima dată numai dacă sunt compostabile:

- (a) ambalajele menționate la articolul 3 alineatul (1) punctul 1 litera (g) compuse din alte materiale decât metalul, pungile de transport din plastic foarte subțire și pungile de transport din plastic subțire;
- (b) ambalaje, altele decât cele menționate la litera (a) de la prezentul alineat, pentru care statul membru a solicitat deja ca acestea să fie compostabile înainte de data aplicării prezentului regulament.”

Interpretarea Comisiei:

Statele membre pot decide dacă ambalajele suplimentare față de formatele de ambalaje enumerate la articolul 9 alineatul (1) și la articolul 9 alineatul (2) litera (a) ar trebui să fie compostabile pe teritoriile lor până la 12 august 2026. Statele membre pot decide doar că astfel de formate de ambalaje compostabile suplimentare sunt compostabile pe scară industrială. Statele membre ar trebui să comunice în mod clar operatorilor economici și publicului larg, precum și Comisiei Europene, orice norme naționale care impun compostabilitatea în cazul articolelor de ambalaj suplimentare, în scopul de a evita orice confuzie. Statelor membre li se recomandă să întocmească liste explicite ale acestor articole și să le facă publice pentru a se asigura că operatorii economici pot respecta cerințele corespunzătoare în materie de etichetare și de compostabilitate.

Deși regulamentul permite compostarea la domiciliu pentru un număr limitat de articole de ambalaj din plastic enumerate la articolul 9 alineatul (1), reflectând situațiile în care statele membre pun în aplicare compostarea la domiciliu ca una dintre opțiunile de gestionare a deșeurilor pentru biodeșeuri, compostarea la domiciliu ar trebui avută în vedere numai în contextul condițiilor locale specifice și pusă în aplicare sub supravegherea autorităților relevante. Statele membre ar trebui să comunice în mod clar operatorilor economici și publicului larg, precum și Comisiei Europene, orice norme naționale care impun compostabilitatea la domiciliu, în scopul de a evita orice confuzie. Statelor membre li se recomandă să întocmească liste explicite ale acestor articole și să le facă publice pentru a se asigura că operatorii economici pot respecta cerințele corespunzătoare în materie de etichetare și de compostabilitate.

Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje permite statelor membre să impună compostabilitatea la domiciliu înainte de adoptarea standardelor armonizate relevante sau chiar în absența acestora.

În ceea ce privește prezumția de conformitate a ambalajelor compostabile la domiciliu, orice standarde naționale existente privind compostabilitatea la domiciliu și sistemele de certificare existente pot fi utilizate de fabricanți pentru a demonstra conformitatea cu articolul 9, însă astfel de certificări nu creează o prezumție de conformitate cu cerința privind compostabilitatea.

Până la 12 februarie 2026, Comisia va solicita organismelor europene de standardizare să creeze un nou standard la nivelul UE privind compostabilitatea la domiciliu, în temeiul articolului 9 alineatul (6).

Standardul existent EN 13432 privind compostarea industrială⁽²¹⁾ poate fi utilizat ca ghid până la adoptarea noului standard. Cu toate acestea, prezumția de conformitate cu noile standarde armonizate privind ambalajele compostabile va fi posibilă din nou numai de la data la care o nouă decizie în care sunt enumerate standardele armonizate relevante, astfel cum a solicitat Comisia în temeiul articolului 9 alineatul (6), este publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

9. Definirea termenilor „permeabil” și „care se înmoaie după utilizare” în contextul ambalajelor compostabile

Dispoziții legale:

Articolul 3 alineatul (1) prevede următoarele: „În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

[...]

- (f) un pliculeț permeabil de ceai, de cafea sau de alte băuturi ori o monodoză care se înmoaie după utilizare și care conține ceai, cafea sau altă băutură și care este destinată a fi utilizată și eliminată împreună cu produsul”.

⁽²¹⁾ Ambalare – Cerințe pentru ambalaje recuperabile prin compostare și biodegradare – Program de testare și criterii de evaluare pentru acceptarea finală a ambalajelor.

Interpretarea Comisiei:

Articolul 9 alineatul (1) este o dispoziție neutră din punctul de vedere al materialelor și s-ar putea referi la pliculețe permeabile de ceai, de cafea sau de alte băuturi sau la monodoze care se înmoaie după utilizare fabricate din orice material, inclusiv monodoze pe suport de hârtie. Prin urmare, în conformitate cu articolul 9, astfel de ambalaje trebuie să fie proiectate pentru compostare până la 12 februarie 2028.

10. Reducerea la minimum a ambalajelor*Dispoziții legale:*

Considerentul 60: „[...] Deși comercializarea și acceptarea de către consumatori rămân relevante pentru proiectarea ambalajelor, acestea nu ar trebui să fie incluse în criteriile de performanță și să justifice singure greutatea și volumul suplimentare ale ambalajului. [...]”

Articolul 10 alineatul (1): „Până la 1 ianuarie 2030, fabricantul sau importatorul se asigură că ambalajele introduse pe piață sunt proiectate astfel încât greutatea și volumul lor să fie reduse la minimum necesar pentru a le asigura funcționalitatea, ținând seama de forma ambalajului și de materialul din care este fabricat.”

Articolul 10 alineatul (2): „Fabricantul sau importatorul se asigură că ambalajele care nu sunt conforme cu criteriile de performanță prevăzute în anexa IV [...] sunt introduse pe piață numai dacă [...]”

La articolul 10 alineatul (2) literele (a) și (b) sunt prevăzute două excepții, și anume:

- (a) proiectarea ambalajului este protejată de un desen sau model industrial comunitar în temeiul Regulamentului (CE) nr. 6/2002 al Consiliului sau de drepturi asupra desenelor sau modelelor industriale care intră sub incidența Directivei 98/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului, inclusiv acorduri internaționale în vigoare în unul dintre statele membre, ori forma ambalajului este o marcă ce intră sub incidența Regulamentului (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului sau a Directivei (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului, inclusiv mărcile înregistrate în temeiul unor acorduri internaționale în vigoare în unul dintre statele membre, iar drepturile asupra desenelor sau modelelor industriale și mărcile sunt protejate înainte de 11 februarie 2025 și aplicarea cerințelor prevăzute la prezentul articol ar afecta proiectarea ambalajelor într-un mod care ar modifica noutatea sau caracterul individual al acestora sau ar afecta marca în așa fel încât marca nu ar mai putea distinge produsul pe care îl desemnează de produsele altor întreprinderi; sau
- (b) produsul ambalat sau băutura ambalată beneficiază de o indicație geografică protejată de dreptul Uniunii, cum ar fi în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 în cazul vinului, în temeiul Regulamentului (UE) 2019/787 în cazul băuturilor spirtoase sau în temeiul Regulamentului (UE) 2023/2411 în cazul produselor artisanale și industriale, ori face obiectul unui sistem de calitate menționat în Regulamentul (UE) 2024/1143.

Articolul 10 alineatul (3): „Până la 12 februarie 2027, Comisia solicită organizațiilor europene de standardizare să pregătească sau să actualizeze, după caz, standarde armonizate care să stabilească metodologia pentru calcularea și măsurarea conformității cu cerințele de reducere la minimum a ambalajelor în temeiul prezentului regulament. Pentru cele mai comune tipuri și formate de ambalaje, astfel de standarde ar trebui să specifice limite pentru greutatea maximă adecvată și volumul maxim adecvat și, dacă este cazul, grosimea peretelui și spațiul gol maxim.”

Anexa IV, partea A, punctul 4: „Funcționalitatea ambalajului: proiectarea ambalajului asigură funcționalitatea acestuia, ținând seama de scopul produsului și de particularitățile care duc la vânzarea sa, cum ar fi vânzările de produse destinate a fi cadouri sau cu ocazia unor evenimente sezoniere.”

Interpretarea Comisiei:

Cerințele de reducere la minimum a ambalajelor vin în sprijinul statelor membre în ceea ce privește atingerea obiectivelor generale de reducere a deșeurilor de ambalaje în mod armonizat și reducerea necesității de a recurge la măsuri naționale divergente pentru a respecta obiectivul de prevenire a generării de deșeuri, astfel cum este prevăzut la articolul 43.

Acestea nu constituie cerințe noi. Ele existau deja în temeiul Directivei privind ambalajele și deșeurile de ambalaje ca cerințe esențiale cu un standard armonizat asociat de metodologie de conformitate (EN 13428:2004) ⁽²²⁾. Deși elementele pentru evaluarea reducerii la minimum a ambalajelor au fost transferate din standardul armonizat în Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, „acceptarea de către consumatori” și „comercializarea” au fost eliminate ca motive („criterii de performanță”) care justifică greutatea și volumul suplimentare ale ambalajului. Pe de altă parte, alte motive, cum ar fi reciclabilitatea, conținutul reciclat sau reutilizarea, au fost adăugate ca noi criterii.

Pentru a pune în aplicare această modificare, PPWR mandatează Comisia să solicite CEN să actualizeze standardul existent până la 12 februarie 2027. Pe lângă metodologia actualizată de evaluare, standardul actualizat va prevedea limitele maxime adecvate de greutate și volum pentru cele mai frecvente tipuri și formate de ambalaje.

Standardizarea va ajuta industria să dovedească respectarea cerințelor de reducere la minimum, având în vedere că respectarea unui standard armonizat creează o prezumție de conformitate cu cerința de durabilitate. Statele membre vor trebui să accepte astfel de ambalaje conforme și să permită punerea lor la dispoziție pe piețele lor fără posibilitatea de a stabili cerințe naționale diferite sau suplimentare.

În conformitate cu articolul 70 alineatul (1) litera (b), cerințele existente de reducere la minimum a ambalajelor și standardul lor de conformitate vor rămâne în vigoare până la sfârșitul anului 2029. Ulterior, se vor aplica atât alineatul (1), cât și alineatul (2) de la articolul 10 (de la 1 ianuarie 2030), în timp ce standardul armonizat existent EN 13428:2004 poate fi utilizat în continuare ca ghid, dar numai până când va fi disponibil un standard nou sau actualizat.

Industria va avea posibilitatea de a contribui la elaborarea de noi standarde prin intermediul experților săi în cadrul procesului periodic de standardizare. În cadrul acestui proces, aspecte precum „forma” ambalajului și funcționalitatea ambalajului vor fi avute în vedere în mod corespunzător.

11. Relația dintre cerințele de reducere la minimum prevăzute la articolul 10 și proporția spațiului gol prevăzută la articolul 24

Dispoziții legale:

Articolul 10 alineatul (1): „Până la 1 ianuarie 2030, fabricantul sau importatorul se asigură că ambalajele introduse pe piață sunt proiectate astfel încât greutatea și volumul lor să fie reduse la minimumul necesar pentru a le asigura funcționalitatea, ținând seama de forma ambalajului și de materialul din care este fabricat.”

Articolul 10 alineatul (2): „Fabricantul sau importatorul se asigură că ambalajele care nu sunt conforme cu criteriile de performanță prevăzute în anexa IV la prezentul regulament și ambalajele cu caracteristici menite doar să facă volumul produsului să pară mai mare, inclusiv pereți dubli, funduri false și straturile inutile, sunt introduse pe piață numai dacă: [...]”

Articolul 24 alineatul (1): „Până la 1 ianuarie 2030 sau la trei ani de la intrarea în vigoare a actelor de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (2), luându-se în considerare data care survine mai târziu, operatorii economici care umplu ambalaje grupate, ambalaje pentru transport sau ambalaje pentru comerț electronic se asigură că proporția maximă a spațiului gol, exprimată în procente, este de 50 %.”

Interpretarea Comisiei:

Proporția spațiului gol prevăzută la articolul 24 se aplică ambalajelor grupate, ambalajelor pentru transport și ambalajelor pentru comerț electronic și trebuie respectată de persoana fizică sau juridică ce utilizează sau umple astfel de ambalaje. Comisia va stabili metodologia de calculare a proporției de spațiu gol într-un act de punere în aplicare care va fi adoptat înainte de 12 februarie 2028.

⁽²²⁾ EN 13428:2004 – Ambalaje – Cerințe specifice fabricării și compoziției – Prevenire prin reducerea la sursă. Trimiterea la acest standard armonizat a fost publicată în (JO C 44, 19.2.2005, p. 23).

În cazul ambalajelor de vânzare, cerințele de reducere la minimum a spațiului gol nu sunt legate de niciun prag predefinit și, prin urmare, vor trebui evaluate pe baza standardului existent EN 13428:2004 ⁽²³⁾, care se aplică până la 1 ianuarie 2030, și vor fi actualizate în conformitate cu criteriile de performanță actualizate prevăzute în partea A din anexa IV și cu cerințele prevăzute la articolul 10. Partea obligată este fabricantul, care va trebui să efectueze evaluarea conformității și să elaboreze documentația tehnică și declarația de conformitate UE pentru ambalaj.

12. Ambalaje reutilizabile introduse pe piață înainte de aplicarea cerințelor prevăzute la articolul 11

Dispoziții legale:

Articolul 11 alineatul (1): „Ambalajele introduse pe piață începând cu 11 februarie 2025 sunt considerate reutilizabile dacă îndeplinesc toate cerințele următoare:

- (a) au fost concepute, proiectate și introduse pe piață cu scopul de a fi reutilizate de mai multe ori;
- (b) au fost concepute și proiectate pentru a efectua cât mai multe rotații cu puțință în condiții de utilizare previzibile în mod normal;
- (c) îndeplinesc cerințele aplicabile privind sănătatea, siguranța și igiena consumatorilor;
- (d) pot fi golite sau descărcate fără să sufere o deteriorare într-un mod care ar împiedica funcționarea ulterioară și reutilizarea lor;
- (e) pot fi golite, descărcate, reumplute sau reîncărcate menținându-se calitatea și siguranța produsului ambalat și asigurându-se în același timp respectarea cerințelor de siguranță și igienă aplicabile, inclusiv a celor privind siguranța alimentară;
- (f) pot fi recondiționate în conformitate cu anexa VI partea B, menținându-și în același timp capacitatea de a-și îndeplini funcția prevăzută;
- (g) permit aplicarea etichetei și furnizarea de informații privind proprietățile produsului respectiv și ale ambalajului în sine, inclusiv toate instrucțiunile și informațiile relevante pentru asigurarea siguranței, a utilizării adecvate, a trasabilității și a termenului de valabilitate al produsului;
- (h) pot fi golite, descărcate, reumplute sau reîncărcate fără riscuri pentru sănătatea și siguranța persoanelor responsabile cu acest lucru; și
- (i) îndeplinesc cerințele specifice ambalajelor reciclabile prevăzute la articolul 6, astfel încât să poată fi reciclate atunci când devin deșeuri.”

Articolul 11 alineatul (2): „Până la 12 februarie 2027, Comisia adoptă un act delegat în conformitate cu articolul 64 pentru a completa prezentul regulament prin stabilirea unui număr minim al rotațiilor pentru ambalajele reutilizabile, în sensul alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol, în formatele care sunt cel mai frecvent destinate reutilizării, ținând seama de igienă și de alte cerințe, cum ar fi logistica.”

Articolul 15 alineatul (9): „Prin derogare de la alineatul (8) de la prezentul articol, obligația de a aduce în conformitate, de a reține sau de a rechema ambalajele despre care se consideră că nu sunt în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 5-12 sau stabilite în temeiul acestora nu se aplică ambalajelor reutilizabile introduse pe piață înainte de 11 februarie 2025.”

Interpretările Comisiei:

Articolul 11 stabilește criteriile de reutilizare aplicabile de la 11 februarie 2025, data intrării în vigoare a regulamentului. Cu toate acestea, regulamentul se aplică de la 12 august 2026. Aceasta înseamnă că ambalajele reutilizabile deja introduse pe piața Uniunii înainte de data intrării în vigoare a regulamentului (11 februarie 2025) nu trebuie să fie aduse în conformitate cu aceste cerințe retroactiv. Acest aspect este menționat în mod explicit la articolul 15 alineatul (9) din regulament.

⁽²³⁾ EN 13428:2004 – Ambalaje – Cerințe specifice fabricării și compoziției – Prevenire prin reducerea la sursă. Trimiterea la acest standard armonizat a fost publicată în (JO C 44, 19.2.2005, p. 23).

Ambalajele reutilizabile introduse pe piață după 11 februarie 2025 vor trebui să respecte regulamentul. Cu toate acestea, autoritățile competente vor putea verifica conformitatea unor astfel de ambalaje în acord cu articolul 11 și cu alte dispoziții ale regulamentului numai după 12 august 2026.

Cerințele prevăzute la articolul 11 sunt în mare măsură similare cerințelor privind ambalajele reutilizabile cuprinse în Directiva anterioară privind ambalajele și deșeurile de ambalaje și în standardul armonizat aferent EN 13429:2004 ⁽²⁴⁾ privind reutilizarea ambalajelor. Aceasta înseamnă că cerințele privind ambalajele reutilizabile în temeiul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje nu sunt complet noi.

13. Domeniul de aplicare al etichetării armonizate a ambalajelor

Dispoziții legale:

Articolul 12 alineatul (1): „Începând cu 12 august 2028 sau 24 de luni de la data intrării în vigoare a actelor de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (6) sau (7) de la prezentul articol, luându-se în considerare data care survine mai târziu, ambalajele introduse pe piață sunt marcate cu o etichetă armonizată care conține informații privind materialele componente ale acestora, pentru a facilita sortarea de către consumatori. Eticheta se bazează pe pictograme și este ușor de înțeles, inclusiv de persoanele cu handicap. [...]”

Interpretarea Comisiei:

Etichetarea ambalajelor care intră în domeniul de aplicare al articolului 12 este exhaustivă și pe deplin armonizată, cu excepția sistemelor de garanție-returnare. Normele naționale care adaugă instrucțiuni de sortare nu sunt permise pe baza principiului supremației dreptului Uniunii. Statelor membre nu li se va permite să își păstreze etichetele naționale lângă etichetele armonizate ale UE după 12 august 2028 sau după 24 de luni de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare care specifică normele de etichetare și pictogramele. Întrucât operatorii economici nu se pot adapta la un nou regim de etichetare fără o perioadă de tranziție, măsurile naționale trebuie abrogate înainte de data respectivă sau adaptate pentru a permite tranziția în cauză. În cazul în care măsurile naționale privind instrucțiunile de sortare ar putea fi considerate disproporționate având în vedere impactul lor asupra pieței interne, astfel de măsuri ar trebui abrogate cât mai curând posibil, indiferent de data intrării în vigoare a cerințelor armonizate ale UE care urmează să fie adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 12 alineatul (6).

Decizia 97/129 a Comisiei din 28 ianuarie 1997 de stabilire a sistemului de identificare a materialelor folosite pentru ambalaje ⁽²⁵⁾, care stabilește un sistem de numerotare și abrevieri pentru identificarea compoziției materialelor ambalajelor, destinat în principal gestionarilor de deșuri pentru a-i ajuta să sorteze deșeurile de ambalaje, se aplică în continuare până la 12 august 2028. Utilizarea acestei decizii și a sistemului de abrevieri pe care îl instituie este voluntară pentru fabricanți, însă statele membre sunt obligate să se asigure că nu se utilizează niciun alt sistem de identificare a materialelor folosite pentru ambalaje decât cel definit în decizie. Cu alte cuvinte, atunci când se utilizează un sistem de identificare, acesta trebuie să fie cel definit în decizie. Cu toate acestea, utilizarea abrevierilor stabilite în temeiul deciziei nu va mai fi permisă după 12 august 2028. Această situație se datorează faptului că progresele tehnologice în ceea ce privește separarea deșeurilor după colectare reduc necesitatea unor astfel de marcaje pentru reciclatori și vizează asigurarea etichetării armonizate în cadrul pieței unice.

Obiectivul cerințelor de etichetare prevăzute la articolul 12 alineatul (1) este de a îmbunătăți sortarea deșeurilor de ambalaje de către consumatori. Prin urmare, aceste cerințe nu se aplică ambalajelor anumitor produse, cum ar fi medicamentele de uz uman sau veterinar, dispozitivele medicale sau dispozitivele medicale pentru diagnostic in vitro, care pot fi utilizate numai de utilizatorii finali profesioniști în cursul activităților lor industriale sau profesionale. Regulamentul exclude în mod expres de la această obligație de etichetare ambalajele pentru transport, cu excepția ambalajelor pentru comerț electronic, precum și ambalajele care fac obiectul unui sistem de garanție-returnare. Specificațiile pentru etichetele de sortare a deșeurilor vor fi stabilite într-un act de punere în aplicare până la 12 august 2026.

⁽²⁴⁾ EN 13428:2004 – Ambalaje – Cerințe specifice fabricării și compoziției – Prevenire prin reducerea la sursă. Trimiterea la acest standard armonizat a fost publicată în (JO C 44, 19.2.2005, p. 23).

⁽²⁵⁾ Decizia Comisiei din 28 ianuarie 1997 de stabilire a sistemului de identificare a materialelor folosite pentru ambalaje, în conformitate cu Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind ambalajele și deșeurile provenite din ambalaje (JO L 50, 20.2.1997, p. 28).

În ceea ce privește etichetarea ambalajelor reutilizabile în temeiul articolului 12 alineatul (2), statelor membre nu li se va permite să își păstreze etichetele naționale lângă etichetele armonizate ale UE după 12 februarie 2029 sau după 30 de luni de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare care specifică normele de etichetare aferente.

Utilizarea etichetelor de sortare a deșeurilor și a etichetelor pentru ambalajele reutilizabile este obligatorie.

În ceea ce privește etichetele pentru conținutul reciclat și conținutul de origine biologică prevăzute la articolul 12 alineatul (4), acestea vor fi pe deplin armonizate începând cu 12 august 2028 sau la 24 de luni de la intrarea în vigoare a actului de punere în aplicare conex, însă utilizarea acestor etichete este opțională. Aceasta înseamnă că operatorii economici nu sunt obligați să indice conținutul reciclat sau conținutul de origine biologică pe ambalajul lor, însă, dacă doresc să îl indice, trebuie să utilizeze specificațiile tehnice armonizate ale UE.

În ceea ce privește etichetarea ambalajelor care fac obiectul sistemelor obligatorii de garanție-returnare în temeiul articolului 50 alineatul (1), statele membre pot solicita ca aceste ambalaje să fie marcate cu o etichetă armonizată cu coduri de culoare [articolul 12 alineatul (1) al patrulea paragraf].

Deși statele membre nu sunt obligate să utilizeze eticheta armonizată la nivelul UE pentru garanție-returnare (SGR), acestea nu pot interzice aplicarea etichetelor SGR pe produse ambalate care poartă etichete SGR aplicate în alte state membre, iar aceasta se aplică atât sistemelor de garanție-returnare cu caracter obligatoriu, cât și celor cu caracter neobligatoriu. Prin utilizarea etichetei armonizate, statele membre vor reduce riscul de creare a barierelor în calea pieței interne prin intermediul etichetelor naționale SGR. Atunci când prevăd norme pentru etichetele naționale SGR, statelor membre li se recomandă să aibă în vedere Comunicarea Comisiei – „Ambalarea băuturilor, sisteme de garanție și libera circulație a mărfurilor” (2009/C 107/01) ⁽²⁶⁾.

În ceea ce privește etichetele pentru răspunderea extinsă a producătorilor (REP) ⁽²⁷⁾, Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje interzice etichetele fizice și permite ca astfel de informații sau etichete să fie furnizate numai în format digital [articolul 12 alineatul (9)].

În ceea ce privește derogarea prevăzută la articolul 12 alineatul (11), pentru dispozitivele medicale și dispozitivele medicale pentru diagnostic in vitro nu există definiții pentru ambalajul interior și exterior în Regulamentele (UE) 2017/745 și (UE) 2017/746. Pentru a se asigura că derogarea este aplicată corect pentru produsele respective, trimiterea la ambalajul direct ar trebui înțeleasă ca făcând referire la ambalajul care intră în contact cu dispozitivul, în timp ce ambalajul exterior ar trebui înțeles ca făcând referire la ambalajul de vânzare al dispozitivului.

Întrucât articolul 12 armonizează pe deplin etichetarea ambalajelor în Uniune, statele membre nu sunt autorizate să adopte alte cerințe naționale obligatorii de etichetare a ambalajelor. Acest fapt este justificat de impactul semnificativ asupra pieței interne al cerințelor de etichetare a ambalajelor.

14. Etichetarea ambalajelor pentru transport reutilizabile existente

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 12 alineatul (2), „[...] ambalajele reutilizabile introduse pe piață începând cu 12 februarie 2029 sau cu 30 de luni de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (6), luându-se în considerare data care survine mai târziu, sunt marcate cu o etichetă care informează utilizatorii că ambalajul este reutilizabil. Informații suplimentare privind reutilizabilitatea, inclusiv disponibilitatea unui sistem local, național sau la nivelul Uniunii de reutilizare și informații privind punctele de colectare, se pun la dispoziție prin intermediul unui cod QR sau al unui alt tip de suport de date standardizat, deschis și digital, care facilitează urmărirea ambalajelor și calcularea traseelor și a rotațiilor sau, dacă respectiva calculare nu este fezabilă, o estimare medie. [...]”

În conformitate cu articolul 12 alineatul (3), aceste cerințe nu se aplică „sistemelor în buclă deschisă care nu au un operator de sistem în conformitate cu anexa VI.”

⁽²⁶⁾ Comunicare a Comisiei – Ambalarea băuturilor, sisteme de garanție și libera circulație a mărfurilor (JO C 107, 9.5.2009, p. 1).

⁽²⁷⁾ A se vedea articolul 45 din PPWR privind răspunderea extinsă a producătorilor. Prin urmare, „producătorilor le revine o răspundere extinsă a producătorilor în cadrul schemelor instituite în conformitate cu articolele 8 și 8a din Directiva 2008/98/CE și cu prezenta secțiune pentru ambalajele, inclusiv ambalajele produselor ambalate, pe care le pun la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul unui stat membru sau pe care le dezambalează fără a fi utilizatori finali”.

Articolul 12 alineatul (6) conferă Comisiei mandatul de a defini etichetele ambalajelor: „Până la 12 august 2026, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili o etichetă și specificații armonizate pentru cerințele și formatele de etichetare, inclusiv în cazul în care acestea sunt furnizate prin mijloace digitale, în ceea ce privește ambalajele menționate la alineatele (1), (2) și (4) de la prezentul articol. [...]”

Articolul 12 alineatul (12) prevede următoarele: „Ambalajele menționate la alineatele (1), (2) și (4) care sunt fabricate în Uniune sau importate înainte de termenele menționate la alineatele respective și care nu sunt conforme cu criteriile stabilite la alineatele respective pot fi puse la dispoziție pe piață pentru o perioadă de până la trei ani de la data intrării în vigoare a cerințelor de etichetare prevăzute la alineatele respective.”

Articolul 15 alineatul (9) prevede următoarele: „Prin derogare de la alineatul (8) de la prezentul articol, obligația de a aduce în conformitate, de a retrage sau de a rechema ambalajele despre care se consideră că nu sunt în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 5-12 sau stabilite în temeiul acestora nu se aplică ambalajelor reutilizabile introduse pe piață înainte de 11 februarie 2025.”

Interpretarea Comisiei:

Este necesar să se facă distincția între:

- (a) ambalajele pentru transport reutilizabile introduse pe piață înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, și anume înainte de 11 februarie 2025 și
- (b) ambalajele pentru transport reutilizabile introduse pe piață după 11 februarie 2025 (și anume după intrarea în vigoare a Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje), dar înainte de data aplicării actului de punere în aplicare privind etichetarea ambalajelor reutilizabile, care ar trebui să fie adoptat până la 12 august 2026 și să se aplice de la 12 februarie 2029 sau după 30 de luni de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare, și anume ambalajele pentru transport reutilizabile introduse pe piață între 11 februarie 2025 și 12 februarie 2029.

Ambalajele reutilizabile menționate la litera (a) pot rămâne în circulație până când sunt eliminate din sistemele de reutilizare din cauza uzurii morale funcționale sau a limitărilor operaționale.

Ambalajele reutilizabile menționate la litera (b) ar trebui să respecte cerințele de etichetare cel târziu până în februarie 2032. Având în vedere că noile norme de etichetare vor fi cunoscute de industrie încă de la momentul adoptării actului de punere în aplicare, și anume în august 2026, va trebui asigurată conformitatea unei cantități limitate de ambalaje pentru transport reutilizabile. În practică, ambalajele care vor fi introduse pe piață în perioada februarie 2025-august 2026 vor trebui reetichetate în conformitate cu noile norme până în februarie 2032. Ar trebui reamintit faptul că, după intrarea în vigoare a Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, operatorii nu mai au așteptări legitime de a nu fi supuși noilor norme de etichetare.

Condițiile prevăzute la articolul 12 alineatul (5) care garantează furnizarea de informații prin intermediul site-urilor web sau al documentelor însoțitoare sunt îndeplinite în cazul ambalajelor pentru transport reutilizabile în relațiile dintre întreprinderi (și anume consumatorul nu este utilizatorul final al ambalajului pentru transport), gestionate de un operator de sistem în cadrul unui sistem în buclă închisă.

15. Obligații de raportare ce revin operatorilor de gestionare a deșeurilor

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 23 alineatul (1), „[o]peratorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje furnizează anual autorităților competente informațiile privind deșeurile de ambalaje enumerate în tabelul 3 din anexa XII la prezentul regulament, cu excepția informațiilor privind ambalajele puse la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul statului membru, prin intermediul registrului sau al registrelor electronice, în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE.

Operatorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje furnizează anual producătorilor, în cazul îndeplinirii individuale a obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor, sau organizației care implementează răspunderea extinsă a producătorilor și căreia i se încredințează executarea obligațiilor respective, în cazul îndeplinirii colective a obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor, toate informațiile necesare pentru respectarea obligațiilor de informare stabilite la articolul 44 alineatul (10).

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot prevedea că, atunci când autoritățile publice sunt responsabile de organizarea gestionării deșeurilor de ambalaje, operatorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje furnizează anual autorităților publice respective toate informațiile necesare pentru respectarea obligațiilor de informare stabilite la articolul 44 alineatul (10) sau le pun la dispoziție alte mijloace pentru a completa registrul sau registrele electronice, în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE.”

În conformitate cu articolul 44 alineatul (10), „[p]roducătorii, în cazul îndeplinirii individuale a obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor, organizația care implementează răspunderea extinsă a producătorilor și careia i se încredințează executarea obligațiilor respective, în cazul îndeplinirii colective a obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor, sau operatorii sistemului de reutilizare, în cazul îndeplinirii de către sistemele de reutilizare a obligațiilor în materie de răspundere extinsă a producătorilor, raportează anual autorității competente, pentru fiecare an calendaristic precedent, informațiile prevăzute în anexa IX partea B punctul 3.

În cazurile în care, în temeiul dreptului intern, autoritățile publice sunt responsabile de organizarea gestionării deșeurilor de ambalaje, statele membre pot prevedea că respectivele autorități sunt cele care transmit informațiile prevăzute în anexa IX partea B punctul 3.”

Interpretarea Comisiei:

Prin operatori de gestionare a deșeurilor ar trebui să se înțeleagă orice operator care gestionează „colectarea, transportul, valorificarea (inclusiv trierea) și eliminarea deșeurilor, inclusiv supervizarea acestor operațiuni și întreținerea ulterioară a amplasamentelor de eliminare, inclusiv acțiunile întreprinse în calitate de comerciant sau broker”, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 9 din Directiva-cadru privind deșeurile (DCD).

Articolul 23 nu precizează cine este operatorul obligat de gestionare a deșeurilor de ambalaje, cum trebuie transmise informațiile sau în ce circumstanțe trebuie transmise acestea. Prin urmare, Comisia înțelege că obligațiile operatorilor de gestionare a deșeurilor de a furniza informații privind deșeurile de ambalaje ar trebui interpretate ca cerințe generale pentru a ajuta organizațiile care implementează răspunderea extinsă a producătorilor (*Producer Responsibility Organisation – PRO*), producătorii și autoritățile competente să își îndeplinească obligațiile de raportare prevăzute la articolul 44 alineatul (10). Prin urmare, statele membre ar trebui să precizeze în ce circumstanțe se impune furnizarea informațiilor necesare de către un operator de gestionare a deșeurilor de ambalaje.

Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf prevede că operatorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje trebuie să furnizeze autorităților competente informațiile enumerate în tabelul 3 din anexa XII, cu excepția informațiilor privind deșeurile de ambalaje periculoase, care sunt deja raportate autorităților competente, astfel cum se specifică la articolul 35 alineatul (1) din DCD, și ambalajele puse la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul statului membru sau dezambalate, întrucât operatorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje nu ar dispune de astfel de informații. Având în vedere că autoritățile competente vor primi informațiile prevăzute în tabelul 3 din anexa XII prin intermediul registrului producătorilor, care urmează să fie instituit în temeiul articolului 44, operatorii de gestionare a deșeurilor de ambalaje trebuie să furnizeze aceste informații numai dacă acest lucru este necesar pentru a verifica încrucișat dacă datele raportate de organizația care implementează răspunderea extinsă a producătorilor (PRO), de producător sau de o altă autoritate competentă sunt exacte sau în alte circumstanțe specificate de un stat membru.

16. Relația dintre Directiva privind materialele plastice de unică folosință (SUPD) și Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (PPWR) în ceea ce privește interdicțiile referitoare la ambalaje

Dispoziții legale:

Considerentul 13: „[...] Definiția ambalajelor compozite din prezentul regulament nu ar trebui să excepteze ambalajele de unică folosință fabricate parțial din materiale plastice, indiferent de proporția acestora, de la aplicarea cerințelor prevăzute în Directiva (UE) 2019/904 a Parlamentului European și a Consiliului.”

Considerentul 180: „[...] Prezentul regulament prevede o restricție privind introducerea pe piață a produselor din plastic enumerate în anexa V punctul 3 la acesta, în timp ce Directiva (UE) 2019/904 permite statelor membre să ia măsurile necesare pentru a obține o reducere a consumului de produse din plastic de unică folosință. Întrucât măsurile naționale de punere în aplicare adoptate în temeiul Directivei (UE) 2019/904 pot fi mai puțin restrictive decât o interdicție de introducere pe piață, prezentul regulament ar trebui să prevădă asupra Directivei (UE) 2019/904 în ceea ce privește produsele care se încadrează în definiția ambalajelor, pentru a stimula reducerea ambalajelor din plastic de unică folosință și pentru a reduce cantitatea de ambalaje din plastic de unică folosință din mediul înconjurător. [...]”

Articolul 3 alineatul (1) punctul 24: „ambalaj compozit» înseamnă o unitate de ambalaj confecționată din două sau mai multe materiale diferite care fac parte din greutatea materialului principal de ambalaj și care nu pot fi separate manual, formând prin urmare o singură unitate integrală, cu excepția cazului în care unul dintre materiale constituie o parte nesemnificativă a unității de ambalaj și, în orice caz, nu mai mult de 5 % din masa totală a unității de ambalaj, excluzând etichetele, vernisurile, vopselele, cernelurile, adezivii și lacurile; acest lucru nu aduce atingere Directivei (UE) 2019/904.”

Articolul 25 alineatul (1): „Începând cu 1 ianuarie 2030, operatorii economici nu introduc pe piață ambalaje în formatele și pentru utilizările enumerate în anexa V.”

Anexa V punctul 3: „Ambalajele din plastic de unică folosință pentru produse alimentare și băuturile umplute și utilizate în spațiile din sectorul HORECA (hoteluri, restaurante și catering), care includ toate zonele de alimentație din interiorul și din afara unui loc de desfășurare a activității, acoperite cu mese și scaune, zone de stat în picioare și spații de luat masa oferite utilizatorilor finali în comun de mai mulți operatori economici sau un terț în scopul consumului de alimente și băuturi. Sunt scutite unitățile din sectorul HORECA care nu au acces la apă potabilă.”

Directiva (UE) 2019/904 (SUPD) ⁽²⁸⁾ (articolul 3 punctul 2) definește produsele din plastic de unică folosință ca fiind „un produs care este fabricat în întregime sau parțial din plastic și care nu este conceput, proiectat sau introdus pe piață pentru a realiza, în cadrul ciclului său de viață, mai multe cicluri sau rotații prin returnare la producător pentru a fi reumplut sau reutilizat în același scop în care a fost conceput”.

În conformitate cu articolul 4 și cu partea A din anexa la Directiva privind materialele plastice de unică folosință, statele membre au posibilitatea de a impune restricții naționale în ceea ce privește recipientele rigide din plastic de unică folosință pentru alimente utilizate pentru a conține produse alimentare care sunt destinate consumului imediat și paharele pentru băuturi.

În conformitate cu articolul 67 alineatul (1) litera (a) ⁽²⁹⁾, SUPD prevalează asupra PPWR în caz de neconcordanțe, cu excepția cazului în care se prevede altfel. Articolul 67 alineatul (1) litera (b) prevede altfel pentru interdicțiile de ambalare în temeiul punctului 3 din anexa V.

În conformitate cu articolul 70 alineatul (4), „[s]tatele membre pot menține dispozițiile naționale care restricționează introducerea pe piață a ambalajelor în formatele și pentru utilizările enumerate la punctele 2 și 3 din anexa V până la 1 ianuarie 2030. Articolul 4 alineatul (3) nu se aplică în ceea ce privește măsurile naționale respective până la 1 ianuarie 2030.”

Interpretarea Comisiei:

SUPD și PPWR sunt două instrumente juridice care coexistă și au scopuri diferite.

Considerentele 13 și 180 abordează relația dintre PPWR și SUPD și indică faptul că ambalajele compozite pot fi considerate ambalaje din plastic de unică folosință în conformitate cu PPWR.

PPWR definește „ambalajul compozit” prin introducerea unui prag de 5 % sub care ambalajul este considerat a fi un singur material. Prin urmare, „ambalajele din plastic de unică folosință” prevăzute în anexa V pot face referire numai la ambalajele care conțin plastic în proporție de peste 5 %. Cu toate acestea, definiția „ambalajului compozit” „nu aduce atingere” SUPD [a se vedea articolul 3 alineatul (1) punctul 24 și considerentul 13 din PPWR]. În consecință, ambalajele compozite, inclusiv ambalajele pe bază de hârtie care conțin plastic în proporție de cel puțin 5 %, fac obiectul interdicțiilor privind ambalajele prevăzute la articolul 25 și în anexa V punctele 1-4 din Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, în timp ce ambalajele care conțin plastic în proporție de cel mult 5 % nu fac obiectul acestei interdicții.

Întrucât PPWR și SUPD coexistă, domeniile lor de aplicare respective se impun a fi coroborate. PPWR prevalează în ceea ce privește formatele, materialele și utilizările ambalajelor enumerate în anexa V. În aceste situații, statele membre trebuie să aplice PPWR și nu se pot prevala de articolul 4 din SUPD pentru a introduce măsuri naționale. Pe de altă parte, ambalajele care nu fac obiectul restricțiilor prevăzute în anexa V intră în continuare sub incidența Directivei privind materialele

⁽²⁸⁾ Directiva (UE) 2019/904 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iunie 2019 privind reducerea impactului anumitor produse din plastic asupra mediului (JO L 155, 12.6.2019, p. 1).

⁽²⁹⁾ Potrivit articolului 67 alineatul (1) litera (a): „Directiva (UE) 2019/904 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text: «(2) Atunci când prezenta directivă este în contradicție cu Directiva 94/62/CE sau cu Directiva 2008/98/CE, prevalează prezenta directivă, cu excepția cazului în care se prevede altfel în Regulamentul (UE) 2025/40 al Parlamentului European și al Consiliului»

(b) se adaugă următorul alineat:

«(3) Atunci când articolul 4 din prezenta directivă este în contradicție cu articolul 25 alineatele (1) și (6) din Regulamentul (UE) 2025/40 în ceea ce privește ambalajele din plastic de unică folosință enumerate la punctul 3 din anexa V la regulamentul respectiv, prevalează articolul 25 alineatele (1) și (6) din regulamentul respectiv».”

plastice de unică folosință în cazul în care sunt considerate produse din plastic de unică folosință în sensul articolului 3 punctul 2 din directivă. În astfel de cazuri, articolul 4 din SUPD continuă să se aplice, impunând statelor membre să adopte măsuri de reducere a consumului de pahare pentru băuturi și de recipiente rigide pentru alimente utilizate pentru a conține produse alimentare destinate consumului imediat. Astfel de măsuri naționale de reducere a consumului pot rămâne în vigoare chiar și după 1 ianuarie 2030. Statele membre trebuie să demonstreze, de la caz la caz, că orice astfel de măsură națională este proporțională cu obiectivele urmărite de SUPD și nediscriminatorie în temeiul dreptului Uniunii. Impactul potențial asupra pieței interne trebuie luat în considerare, iar Comisia Europeană va evalua dacă o anumită măsură națională îndeplinește aceste cerințe.

Obligația prevăzută la articolul 25 alineatul (2) din PPWR de abrogare a restricțiilor naționale până la 1 ianuarie 2030 se aplică numai în raport cu măsurile privind formatele, utilizările și materialele ambalajelor care intră sub incidența anexei V.

Prin urmare, în ceea ce privește punctele 2-4 din anexa V: în cazul în care formatul, materialul și utilizarea ambalajului nu intră sub incidența punctelor 2-4 din anexa V, dar se consideră produs din plastic de unică folosință în temeiul Directivei privind materialele plastice de unică folosință, se aplică articolul 4 din Directiva privind materialele plastice de unică folosință.

Astfel, PPWR stabilește restricții armonizate pentru ambalajele care intră sub incidența anexei V, în timp ce SUPD continuă să se aplice pentru produsele din plastic de unică folosință care nu intră în domeniul de aplicare al acestor restricții specifice.

În cele din urmă, în vederea evaluării Directivei privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, prevăzută pentru 2027, Comisia va analiza necesitatea de a revizui directiva, inclusiv de a asigura coerența și consecvența cu Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, de a promova o piață unică a ambalajelor și de a asigura condiții de concurență echitabile.

În ceea ce privește recipientele pentru alimente, recipientele pentru băuturi și paharele pentru băuturi fabricate din polistiren expandat (EPS), acestea sunt deja interzise în temeiul SUPD (articolul 5). Articolul 67 alineatul (5) din PPWR modifică SUPD pentru a include în mod explicit și formatele din polistiren extrudat (XPS); acesta se va aplica de la 1 ianuarie 2030; nu este necesară transpunerea de către statele membre.

17. Sfera de aplicare a interdicțiilor privind ambalajele prevăzute la articolul 25 și în anexa V punctele 1-4 în ceea ce privește conținutul de plastic

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 25 alineatul (1), „Începând cu 1 ianuarie 2030, operatorii economici nu introduc pe piață ambalaje în formatele și pentru utilizările enumerate în anexa V.”

Punctele 1-4 din anexa V restricționează utilizarea ambalajelor din plastic de unică folosință pentru diferite aplicații ale ambalajelor.

Interpretarea Comisiei:

Interdicțiile privind ambalajele prevăzute la punctele 1-4 din anexa V nu vizează numai articolele care sunt fabricate în proporție de 100 % din material plastic. O astfel de interpretare ar putea conduce la situații în care adăugarea oricărei cantități nesemnificative de alte materiale decât plasticul ar exclude ambalajele din sfera interdicției.

Astfel, în absența unei definiții pentru „ambalaje din plastic de unică folosință”, ar trebui să se considere că ambalajele compozite, inclusiv ambalajele pe bază de hârtie care conțin plastic în proporție de cel puțin 5 %, fac obiectul interdicțiilor privind ambalajele prevăzute la articolul 25 și în anexa V punctele 1-4 din regulamentul respectiv. Prin urmare, ambalajele care conțin cel mult 5 % plastic nu fac obiectul acestei interdicții.

18. Obiective privind reutilizarea ambalajelor de vânzare utilizate pentru transportul produselor

Dispoziții legale:

Articolul 29 alineatul (1): „Începând cu 1 ianuarie 2030, operatorii economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transportul produselor, inclusiv pentru produsele distribuite prin intermediul comerțului electronic, pe teritoriul Uniunii, sub formă de paleți, cutii din plastic pliabile, cutii, tăvițe, lăzi din plastic, recipiente intermediare pentru materiale în vrac, găleți, bidoane și canistre de orice dimensiune și din orice material, inclusiv în formate flexibile sau învelitori ori curele pentru paleți pentru stabilizarea și protejarea produselor așezate pe paleți în timpul transportului, se asigură că cel puțin 40 % din ambalajele de acest tip în total sunt ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare.”

Articolul 3 alineatul (1) punctul 5 definește ambalajul de vânzare drept „ambalajul conceput astfel încât să constituie o unitate de vânzare constând în produse și ambalaje destinate utilizatorului final la punctul de vânzare.”

Articolul 3 alineatul (1) punctul 7 definește ambalajul pentru transport drept „*ambalajul conceput pentru a facilita manipularea și transportul uneia sau mai multor unități de vânzare sau a unei grupări de unități de vânzare, cu scopul de a preveni deteriorarea produsului în urma manipulării și a transportului, dar excluzând containerele rutiere, feroviare, navale și aeriene.*”

Interpretarea Comisiei

„Ambalajele de vânzare utilizate pentru transportul produselor” sunt formate de ambalaje care pot fi considerate atât ambalaje pentru transport, cât și ambalaje de vânzare. Cu toate acestea, unele formate enumerate la articolul 29 alineatul (1) în care sunt transportate produsele, de exemplu găleți, bidoane și canistre, sunt umplute cu produse, cum ar fi pesticide, vopsele, mortar sau adezivi, ceea ce poate face ca reutilizarea lor să fie imposibilă sau posibilă, dar numai cu costuri disproporționate și cu utilizarea resurselor, deoarece astfel de materiale vâscoase de umplere se pot întări în ambalaj după deschidere sau materialul de umplere poate migra în materialul de ambalare și îl poate contamina.

Prin urmare, posibilitatea reutilizării ambalajelor de vânzare depinde în primul rând de produsul de umplere. Numai ambalajele de vânzare cu o funcție de transport evidentă sunt vizate de obiectivele privind reutilizarea. Cerința „*pentru transportul produselor*” poate fi indicată, de exemplu, printr-un design, o formă sau o dimensiune specială a ambalajului.

Mai jos sunt câteva exemple ilustrative:

- *găleți din plastic umplute cu vopsele, substanțe chimice sau sosuri care modifică proprietățile recipientului: reziduurile sau mirosurile pot îngreuna reutilizarea formatelor de ambalaje reutilizabile pentru transportul unor astfel de produse. Îndepărtarea acestor reziduuri sau mirosuri din interiorul găleții utilizate este fezabilă din punct de vedere tehnic. Cu toate acestea, în anumite cazuri și în funcție de tipul de produs ambalat, îndepărtarea reziduurilor ar putea necesita o curățare intensă din punct de vedere al substanțelor chimice, al apei sau al consumului de energie. Aceasta ar face ca reutilizarea găleților din plastic să fie o opțiune fezabilă numai dacă procesele de curățare intensă nu conduc la costuri și resurse disproporționate;*
- *cereale pentru micul dejun sau alte alimente solide în formate de ambalaje rigide, de exemplu bidoane: transportul unor astfel de alimente în formate de ambalaje reutilizabile, cum ar fi bidoane care circulă în cadrul aceleiași societăți (dar în locuri diferite) sau al unor întreprinderi afiliate sau în același stat membru, este fezabil. Reziduurile sau mirosurile de cereale din bidoane nu alterează interiorul bidoanelor, ceea ce face ca reutilizarea să fie o opțiune fezabilă;*
- *materiale în vrac, de exemplu nisip, roci transportate în pungi de transport flexibile intermediare pentru materiale în vrac: transportul materialelor în vrac în pungi de transport flexibile intermediare reutilizabile pentru materiale în vrac este fezabil. Aceste produse nu modifică proprietățile interiorului unui astfel de ambalaj și, în plus, nu necesită o curățare intensă;*
- *fructe proaspete transportate în cutii sau lăzi din plastic: o cutie sau o ladă este considerată ambalaj de vânzare atunci când este umplută cu fructe proaspete. Cu toate acestea, având în vedere că respectiva cutie sau ladă conține, de regulă, cantități mai mari de fructe proaspete decât o singură porție și este transportată pentru a ajunge la punctele de vânzare, aceasta este considerată ambalaj de vânzare utilizat pentru transport. Un astfel de format de ambalaj poate fi reutilizabil.*

19. Obiective privind reutilizarea ambalajelor pentru transport în comerțul internațional

Dispoziții legale:

Articolul 29:

„(1) Începând cu 1 ianuarie 2030, operatorii economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transportul produselor, inclusiv pentru produsele distribuite prin intermediul comerțului electronic, pe teritoriul Uniunii, sub formă de paleți, cutii din plastic pliabile, cutii, tăvițe, lăzi din plastic, recipiente intermediare pentru materiale în vrac, găleți, bidoane și canistre de orice dimensiune și din orice material, inclusiv în formate flexibile sau învelitori ori curele pentru paleți pentru stabilizarea și protejarea produselor așezate pe paleți în timpul transportului, se asigură că cel puțin 40 % din ambalajele de acest tip în total sunt ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare.”

(2) De la 1 ianuarie 2030, prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, operatorii economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transportul produselor, în formatele enumerate la alineatul (1) de la prezentul articol, pe teritoriul Uniunii între diferitele sedii în care operatorul își desfășoară activitatea sau între oricare dintre sediile în care operatorul își desfășoară activitatea și sediile oricărei alte întreprinderi afiliate sau întreprinderi partenere, astfel cum sunt definite la articolul 3 din anexa la Recomandarea 2003/361/CE în versiunea aplicabilă la 11 februarie 2025, se asigură că ambalajele de acest tip sunt reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare.

(3) De la 1 ianuarie 2030, prin derogarea regulii electronice, în formatele enumerate la alineatul (1) pentru a livra produse unui alt operator economic din același stat membru se asigură că ambalajele de acest tip sunt reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare. De la alineatul (1), operatorii economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transportul produselor, inclusiv pentru produsele distribuite prin intermediul com

Interpretarea Comisiei:

Obiectivele privind reutilizarea ambalajelor pentru transport (și a ambalajelor de vânzare utilizate pentru transportul produselor) se limitează la situațiile în care astfel de ambalaje sunt utilizate „pe teritoriul Uniunii”. Astfel, ambii operatori, și anume importatorii și distribuitorii, trebuie să fie situați în UE. În ceea ce privește ambalajele pentru transport (și ambalajele de vânzare utilizate pentru transportul produselor) din țări terțe, această cerință ar trebui înțeleasă ca aplicându-se din momentul importului și al introducerii pe piață, ceea ce înseamnă că au finalizat toate procedurile de import necesare și sunt autorizate să circule pe piața UE. Aceasta are loc, de regulă, în primul antrepozit din UE.

Obiectivele privind reutilizarea se aplică bunurilor importate în ambalaje pentru transport după introducerea lor pe piața UE. Aceste obiective se aplică de la primul antrepozit situat în Uniune până la destinația finală de pe teritoriul Uniunii, în cazul în care primul antrepozit nu este destinația finală a transportului.

În sensul prezentei dispoziții, „primul antrepozit” înseamnă instalația din Uniune în care mărfurile din ambalajele pentru transport sosesc pentru prima dată și sunt depozitate și dezambalate în scopul distribuției ulterioare în cadrul lanțului de aprovizionare al UE.

Transporturile care sosesc la primul antrepozit având o singură destinație finală nu trebuie să fie dezambalate și reambalate în ambalaje reutilizabile. Centrele de distribuție și centrele logistice nu sunt considerate destinație finală.

20. Operatorul economic responsabil pentru obiectivele de reutilizare a ambalajelor pentru transport

Dispoziții legale:

Articolul 29 alineatul (1): „Începând cu 1 ianuarie 2030, operatorii economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transportul produselor, inclusiv pentru produsele distribuite prin intermediul comerțului electronic, pe teritoriul Uniunii, sub formă de paleți, cutii din plastic pliabile, cutii, tăvițe, lăzi din plastic, recipiente intermediare pentru materiale în vrac, găleți, bidoane și canistre de orice dimensiune și din orice material, inclusiv în formate flexibile sau învelitori ori curele pentru paleți pentru stabilizarea și protejarea produselor așezate pe paleți în timpul transportului, se asigură că cel puțin 40 % din ambalajele de acest tip în total sunt ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare. Începând cu 1 ianuarie 2040, operatorii economici respectivi depun eforturi pentru a utiliza cel puțin 70 % din ambalajele menționate la primul paragraf într-un format reutilizabil în cadrul unui sistem de reutilizare.”

Interpretarea Comisiei:

Obiectivele privind reutilizarea ambalajelor pentru transport sunt stabilite la nivelul operatorilor economici care utilizează ambalaje pentru transport sau ambalaje de vânzare utilizate pentru transport.

Prin urmare, obiectivele privind reutilizarea revin utilizatorului de ambalaje pentru transport sau utilizatorului de ambalaje de vânzare utilizate pentru transport. Utilizatorul ambalajului pentru transport sau utilizatorul ambalajului de vânzare utilizat pentru transport este operatorul economic care introduce un produs pe piața Uniunii într-un ambalaj pentru transport relevant, în calitate de producător, de importator sau de distribuitor.

21. Scutiri de la obiectivele privind reutilizarea care vizează ambalajele pentru transport special concepute

Dispoziții legale:

Articolul 29 alineatul (4) prevede: „Obligațiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică ambalajelor pentru transport sau ambalajelor de vânzare:

- (a) utilizate pentru transportul de mărfuri periculoase în conformitate cu Directiva 2008/68/CE;
- (b) utilizate pentru transportarea utilajelor de mari dimensiuni, a echipamentelor și a produselor pentru care ambalajele sunt special concepute pentru a se conforma cerințelor individuale ale operatorului economic care a efectuat comanda.”

Interpretarea Comisiei:

Articolul 29 alineatul (4) litera (b) prevede o scutire pentru ambalajele utilizate pentru transportarea utilajelor de mari dimensiuni, a echipamentelor și a produselor pentru care ambalajele sunt special concepute pentru a se conforma cerințelor individuale ale operatorului economic care a efectuat comanda. Utilajele de mari dimensiuni, echipamentele și produsele ar trebui înțelese în acest context.

Operatorii economici care doresc să beneficieze de această scutire trebuie să furnizeze o documentație adecvată care să demonstreze că ambalajul este special conceput pentru un produs individual. Această documentație ar trebui să fie furnizată în documentația tehnică a ambalajului și să vizeze proiectarea, fabricarea și exploatarea ambalajului cu caracter necesar pentru a evalua conformitatea cu condițiile de scutire prevăzute la articolul 29 alineatul (4) litera (b).

22. Definiția „punerii la dispoziție” în contextul respectării obiectivelor privind reutilizarea pentru băuturi

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 29 alineatul (6), „[î]ncepând cu 1 ianuarie 2030, distribuitorii finali care pun la dispoziția consumatorilor, pe teritoriul unui stat membru, băuturi alcoolice și nealcoolice în ambalaje de vânzare se asigură că cel puțin 10 % dintre aceste produse sunt puse la dispoziție în ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare.”

Articolul 3 punctul 11 prevede că „punere la dispoziție pe teritoriul statului membru înseamnă orice furnizare a unui ambalaj, gol sau conținând un produs, pentru distribuție, consum sau utilizare pe teritoriul statului membru în cursul unei activități comerciale, contra cost sau gratuit.”

Un distribuitor final este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 21 ca fiind „persoana fizică sau juridică din lanțul de aprovizionare care livrează utilizatorului final produse ambalate, inclusiv prin reutilizare, sau produse care pot fi achiziționate prin reumplere”.

Interpretarea Comisiei:

În sensul prezentului regulament, un distribuitor final care pune la dispoziția consumatorilor băuturi în ambalaje de vânzare este reprezentat, în majoritatea cazurilor, de un magazin de vânzare cu amănuntul sau de baruri și restaurante din sectorul HORECA. În cazul vânzărilor la distanță, distribuitorul final este operatorul economic care pune băutura la dispoziția consumatorilor în ambalaje de vânzare prin intermediul unui site web.

Punerea la dispoziție nu presupune finalizarea efectivă a vânzării unei băuturi în ambalajul de vânzare către consumator. Este suficient ca distribuitorul final să ofere spre vânzare cel puțin 10 % din băuturile sale în ambalaje de vânzare reutilizabile.

Trimiterea la un „sistem de reutilizare” prevăzută la articolul 29 alineatul (6) se referă la cerințele aplicabile sistemelor de reutilizare, astfel cum sunt definite în partea A din anexa VI la regulament. Buna funcționare a unui astfel de sistem implică, printre altele, stabilirea unor modalități adecvate de informare, afișare sau comunicare pentru consumatori, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2), care să permită identificarea și promovarea ofertei de băuturi în ambalaje de vânzare reutilizabile, în vederea introducerii lor efective pe piață și a comercializării.

Calculul pentru calcularea obiectivelor privind reutilizarea pentru băuturi este prevăzut într-un act de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 30 alineatul (3).

23. Obiective privind reutilizarea pentru băuturi în sectorul HORECA

Dispoziția legală:

Articolul 29 alineatul (6) primul paragraf din PPWR prevede:

„Începând cu 1 ianuarie 2030, distribuitorii finali care pun la dispoziția consumatorilor, pe teritoriul unui stat membru, băuturi alcoolice și nealcoolice în ambalaje de vânzare se asigură că cel puțin 10 % dintre aceste produse sunt puse la dispoziție în ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare.”

Interpretarea Comisiei:

Băuturile vândute în recipiente reutilizabile pentru băuturi de mari dimensiuni, cum ar fi butoaiele de bere, către baruri și restaurante (între întreprinderi) pentru a fi puse la dispoziția consumatorilor de către operatorii barurilor și restaurantelor (și anume în sectorul HORECA) nu contribuie la obiectivele privind reutilizarea aplicabile operatorilor din sectorul HORECA. Astfel de băuturi nu sunt puse la dispoziția consumatorilor în ambalaje de vânzare. Recipientul pentru băuturi poate contribui la obiectivele privind reutilizarea ale distribuitorului de băuturi numai atunci când recipientul reutilizabil umplut de mari dimensiuni este pus la dispoziția unui consumator.

În schimb, în cazul ambalajelor pentru băuturi de dimensiuni mai mici, cum ar fi sticlele reutilizabile, acestea sunt luate în calcul în vederea atingerii obiectivelor privind reutilizarea, deoarece sunt ambalaje de vânzare și pot fi furnizate direct consumatorilor.

24. Scutiri la nivel național de obiective privind reutilizarea

Dispoziții legale:

Articolul 29 alineatul (14) stabilește condițiile cumulative în care statele membre pot scuti operatorii economici de pe teritoriul lor de obiectivele privind reutilizarea pentru o perioadă de cinci ani. Acestea sunt:

- „(a) statul membru care acordă scutirea depășește cu 5 puncte procentuale obiectivele de reciclare a deșeurilor de ambalaje per material care trebuie atinse până în 2025 și se preconizează că va depăși cu 5 puncte procentuale obiectivul pentru 2030, conform raportului publicat de Comisie cu trei ani înainte de data respectivă;
- (b) statul membru care acordă scutirea este pe cale să îndeplinească obiectivele relevante de prevenire a generării de deșeuri, stabilite la articolul 43, și poate demonstra că a redus deșeurile de ambalaje generate pe cap de locuitor cu cel puțin 3 % până în 2028 comparativ cu deșeurile de ambalaje generate pe cap de locuitor în 2018; și
- (c) operatorii economici au adoptat un plan corporativ de prevenire a generării de deșeuri și de reciclare a acestora care contribuie la realizarea obiectivelor de prevenire a generării de deșeuri și de reciclare a acestora stabilite la articolele 43 și, respectiv, 52.

Respectiva perioadă de cinci ani poate fi reînnoită de statul membru în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile.”

Obiectivele în materie de reciclare care trebuie îndeplinite de statele membre sunt prevăzute la articolul 52. Obiectivele sunt stabilite pentru următoarele materiale folosite pentru ambalaje: hârtie și carton, plastic, sticlă, lemn, metal și aluminiu.

Interpretarea Comisiei:

- a) Posibilitatea ca un stat membru să depășească toate obiectivele în materie de reciclare specifice materialului

Utilizarea pluralului („obiective”) ar trebui înțeleasă în contextul în care există mai multe obiective specifice materialului, însă nu toate aceste obiective trebuie depășite simultan pentru a se respecta condițiile de aplicare a acestei scutiri.

De exemplu, în cazul în care obiectivul în materie de reciclare pentru aluminiu este depășit într-un anumit stat membru, comercianților cu amănuntul li s-ar putea permite să deducă băuturile vândute în cutii din aluminiu din produsele care intră în sfera de aplicare a obligației de a vinde 10 % din băuturi în ambalaje reutilizabile. Comercianții cu amănuntul vor trebui în continuare să îndeplinească obiectivul în materie de reutilizare în cazul băuturilor vândute în ambalaje fabricate din alte materiale, cum ar fi sticla și plasticul, dar obiectivul de 10 % este redus proporțional cu ponderea băuturilor vândute în cutii din aluminiu.

b) Condiții privind scutirea care se aplică ambalajelor compozite

În cazul ambalajelor compozite, obiectivele relevante în materie de reciclare trebuie depășite în cazul materialelor utilizate la fabricarea ambalajelor. În practică, obiectivele în materie de reciclare ar trebui depășite în cazul tuturor materialelor care reprezintă peste 5 % din greutatea unității de ambalaj.

c) Condiții legate de obiectivul de prevenire a generării de deșeuri

Statul membru respectiv trebuie să fie pe cale să îndeplinească obiectivul general de prevenire a generării de deșeuri în ceea ce privește toate deșeurile de ambalaje generate în statul membru care acordă scutirea. Nu există niciun obiectiv de prevenire a generării de deșeuri specific materialului.

d) Condiții pentru reînnoirea scutirii:

În cazul în care un stat membru dorește să utilizeze în continuare scutirea de obiectivele privind reutilizarea după cinci ani, acesta trebuie să îndeplinească obiectivele de prevenire a generării de deșeuri în anii 2035 și 2040. Intenția colegiitorilor, în contextul oferirii posibilității de reînnoire a scutirii, a fost de a se asigura că operatorii economici îndeplinesc obiectivele privind reutilizarea și că statele membre continuă să reducă generarea de deșeuri de ambalaje în conformitate cu obiectivele de reducere, astfel cum sunt prevăzute pentru anii 2035 și 2040. Dacă sunt disponibile noi date și se aplică noi obiective, acestea ar trebui luate în considerare la momentul relevant; în caz contrar, obiectivele Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, în special reducerea deșeurilor de ambalaje, ar putea fi compromise.

25. Flexibilitățile statelor membre în ceea ce privește instituirea de măsuri naționale

Dispoziții legale:

Articolul 4:

„(1) Ambalajele sunt introduse pe piață numai dacă respectă prezentul regulament.

(2) Statele membre nu interzic, nu restricționează și nu împiedică introducerea pe piață a ambalajelor care sunt în conformitate cu cerințele de sustenabilitate, de etichetare și de informare prevăzute la articolele 5-12 sau stabilite în temeiul acestora.

(3) Dacă statele membre aleg să mențină sau să introducă cerințe naționale de sustenabilitate sau cerințe de informare suplimentare față de cele prevăzute în prezentul regulament, cerințele respective nu contravin celor prevăzute în prezentul regulament, iar statele membre nu interzic, nu restricționează și nu împiedică introducerea pe piață a ambalajelor care respectă prezentul regulament din motive de nerespectare a cerințelor naționale respective.”

Interpretarea Comisiei:

Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje oferă statelor membre o marjă de apreciere în anumite privințe sau stabilește doar cerințe minime sau prevede obligația statelor membre de a pune în aplicare dispoziții care nu sunt pe deplin armonizate. În plus, are loc amânarea termenelor în cazul aplicării anumitor dispoziții.

Dispozițiile naționale divergente privind ambalajele afectează practic fiecare sector economic și lanț valoric al produsului. Prin urmare, statele membre trebuie să se asigure că măsurile naționale nu creează bariere disproporționate și nejustificate în calea comerțului pe piața internă sau denaturări ale concurenței.

Aplicarea anticipată a normelor armonizate la nivelul UE, și anume atunci când statele membre adoptă acte legislative obligatorii de punere în aplicare înainte de termenele armonizate, în special în cazul în care astfel de dispoziții impun adoptarea pentru prima dată a unor măsuri de punere în aplicare la nivelul UE, constituie o încălcare a principiului cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) din TUE și la articolul 288 din TFUE, care stabilește principiul aplicabilității directe a regulamentelor. O astfel de anticipare a legislației naționale, care ar putea fi permisă de cadrul juridic existent (Directiva privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, tratatul), va trebui abrogată cel târziu până la intrarea în vigoare a dispozițiilor armonizate și va fi deja în conformitate cu marja de apreciere prevăzută în dispozițiile specifice ale regulamentului.

În ceea ce privește posibilitatea statelor membre de a introduce cerințe de sustenabilitate care le depășesc pe cele prevăzute în regulament, articolul 4 alineatul (2) din PPWR oferă asigurări operatorilor economici că introducerea pe piață a ambalajelor care sunt în conformitate cu cerințele regulamentului nu va fi restricționată de nicio normă națională.

Articolul 4 alineatul (3) din PPWR ar trebui interpretat în sensul restricționării libertății de acțiune a statelor membre și nu în sensul oferirii posibilității de a deroga de la norma generală prevăzută la articolul 4 alineatul (2) din PPWR. Prin urmare, nicio cerință națională de sustenabilitate sau de etichetare nu poate restricționa introducerea pe piață a ambalajelor care respectă cerințele de sustenabilitate și de etichetare prevăzute în Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, nu poate contraveni acestor cerințe și nu poate crea bariere în calea pieței interne.

Diverse dispoziții ale regulamentului precizează marja de competență a statelor membre de a adopta măsuri naționale sau permit statelor membre să introducă scutiri sau cerințe suplimentare. Acesta este cazul dispozițiilor privind compostabilitatea (articolul 9), restricțiile privind utilizarea anumitor formate de ambalaje [articolul 25 alineatele (2) și (3), articolul 70 alineatul (4), anexa V punctul 2, articolul 29], obiectivele privind reutilizarea [a se vedea alineatele (11), (12), (14), (15) și (16)] și articolul 33 alineatul (6) privind oferta de reutilizare.

Mai multe dispoziții ⁽³⁰⁾ necesită punerea în aplicare la nivel național (de exemplu, pentru a atinge un anumit obiectiv sau pentru a raporta) și reprezintă o combinație de cerințe pe deplin armonizate și posibilități de flexibilități naționale. Cu toate acestea, condițiile de utilizare a acestor „flexibilități” sunt întotdeauna „încadrate” cu condiții armonizate, iar statele membre trebuie să respecte aceste condiții pentru a se conforma Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (a se vedea punctul 29 de mai jos privind obiectivele în materie de reciclare). Unele dintre aceste dispoziții conțin totodată obligații direct aplicabile operatorilor economici, de exemplu articolul 31 referitor la raportarea către autoritățile competente cu privire la obiectivele privind reutilizarea.

26. Flexibilitatea statelor membre în ceea ce privește stabilirea unor obiective suplimentare în materie de reciclare

Dispoziții legale:

Articolul 52 alineatul (6): „Cu respectarea normelor generale prevăzute în TFUE și acționând în conformitate cu prezentul regulament, un stat membru poate adopta dispoziții care depășesc obiectivele minime stabilite la prezentul articol.”

Articolul 4 alineatul (3): „Dacă statele membre aleg să mențină sau să introducă cerințe naționale de sustenabilitate sau cerințe de informare suplimentare față de cele prevăzute în prezentul regulament, cerințele respective nu contravin celor prevăzute în prezentul regulament, iar statele membre nu interzic, nu restricționează și nu împiedică introducerea pe piață a ambalajelor care respectă prezentul regulament din motive de nerespectare a cerințelor naționale respective.”

Interpretarea Comisiei:

Statele membre pot stabili obiective mai ambițioase în materie de reciclare, precum și obiective suplimentare, cu condiția ca acestea să nu submineze piața internă. Unele state membre au deja obiective suplimentare, de exemplu în ceea ce privește ambalajele din carton pentru lichide.

Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje reflectă Directiva anterioară privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, care a oferit statelor membre o marjă de apreciere în ceea ce privește organizarea gestionării deșeurilor.

Obiectivele suplimentare în materie de reciclare pot spori eficiența lanțului valoric al deșeurilor de ambalaje și, prin urmare, sunt benefice pentru operatorii economici. Cu toate acestea, statele membre trebuie să demonstreze, de la caz la caz, că astfel de obiective nu contravin obiectivelor privind piața internă prevăzute în PPWR.

27. Flexibilitatea statelor membre în ceea ce privește stabilirea unor obiective suplimentare sau mai ambițioase privind reutilizarea

Dispoziții legale:

Articolul 29 alineatul (15) prevede: „Sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 51, statele membre pot stabili obiective pentru operatorii economici care depășesc obiectivele minime stabilite la alineatele (1), (2), (3), (5) și (6) de la prezentul articol, în măsura în care astfel de obiective mai ambițioase sunt necesare pentru ca statul membru să îndeplinească unul sau mai multe dintre obiectivele stabilite la articolul 43.”

⁽³⁰⁾ Articolele 13, 23, 31, 34, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 67, 68.

Articolul 29 alineatul (16) prevede: „Sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 51, statele membre pot stabili pentru operatorii economici obiective vizând băuturile puse la dispoziție în ambalaje de vânzare care nu intră sub incidența alineatului (6) de la prezentul articol, dacă respectivele obiective suplimentare sunt necesare pentru ca statul membru să îndeplinească unul sau mai multe dintre obiectivele stabilite la articolul 43.”

Articolul 51 privind reutilizarea și reumplerea prevede:

(1) „Statele membre iau măsuri pentru a încuraja instituirea unor sisteme de reutilizare a ambalajelor care să cuprindă stimulente suficiente pentru returnare și a unor sisteme de reumplere într-un mod ecologic. Aceste sisteme respectă cerințele prevăzute la articolele 27 și 28 și în anexa VI și nu compromit igiena alimentară sau siguranța consumatorilor.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) pot cuprinde: [...]

(c) *obligații impuse fabricanților sau distribuitorilor finali de a pune la dispoziție în ambalaje reutilizabile în cadrul unui sistem de reutilizare sau prin reumplere un anumit procent din alte produse decât cele vizate de obiectivele de reutilizare prevăzute la articolul 29, cu condiția ca acest lucru să nu conducă la denaturări pe piața internă sau la bariere în calea comerțului pentru produsele din alte state membre.”*

Articolul 33 alineatul (6), care se referă la obligația privind oferta de reutilizare pentru sectorul produselor pentru servire la pachet, face trimitere la articolul 51 în ceea ce privește condițiile în care un stat membru poate stabili obiective care depășesc obiectivul orientativ minim de 10 % pentru 2030 prevăzut la articolul 33 alineatul (5) din PPWR în ceea ce privește ambalajele pentru servire la pachet «în măsura în care sunt necesare obiective mai ambițioase pentru ca statul membru să îndeplinească unul sau mai multe dintre obiectivele prevăzute la articolul 43».

Interpretarea Comisiei:

Pentru a îndeplini obiectivele de prevenire a generării de deșeuri prevăzute în Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje, statele membre ar putea fi nevoite să completeze măsurile UE cu măsuri naționale, cum ar fi obiective naționale mai ambițioase sau suplimentare privind reutilizarea ambalajelor. În acest sens, statele membre trebuie să respecte însă anumite condiții stricte:

(a) În ceea ce privește condițiile prevăzute la articolul 51, Comisia consideră că acele condiții cumulative care trebuie îndeplinite pentru a spori obiectivele privind reutilizarea prevăzute la articolul 29 alineatul (15) trebuie îndeplinite și pentru stabilirea de noi obiective privind reutilizarea în temeiul articolului 51 alineatul (2) litera (c), ceea ce permite statelor membre să stabilească obiective privind reutilizarea pentru produsele care nu fac obiectul obiectivelor privind reutilizarea prevăzute la articolul 29. Aceste condiții sunt următoarele:

- noile obiective sunt necesare pentru ca statul membru să își îndeplinească obiectivele de reducere a deșeurilor (5 % până în 2030; 10 % până în 2035; 15 % până în 2040), pe care trebuie să le dovedească cu fapte și date și
- noile obiective nu conduc la denaturări pe piața internă sau la bariere în calea comerțului pentru produse și
- noile obiective sunt notificate prin procedura TRIS, care stabilește că statele membre trebuie să notifice Comisiei propunerile lor legislative în scopul de a preveni crearea de bariere în calea pieței interne, deoarece astfel de măsuri sunt reglementări tehnice.

Articolul 51 alineatul (2) litera (c) permite statelor membre să stabilească obiective în materie de reutilizare pentru produsele care nu intră sub incidența obiectivelor privind reutilizarea prevăzute la articolul 29 și care nu sunt scutite în mod explicit la articolul 29, ceea ce înseamnă, de exemplu, că permite statelor membre să stabilească obiective privind reutilizarea pentru sectorul produselor pentru servire la pachet. Acest fapt este permis în mod explicit și de articolul 33 alineatul (6) din PPWR.

Prin urmare, în cazul în care un stat membru dorește să stabilească noi obiective naționale privind reutilizarea în alte sectoare sau pentru alte formate de ambalaje sau produse decât cele enumerate la articolul 29, acesta trebuie să demonstreze caracterul lor necesar în vederea îndeplinirii obiectivelor de prevenire a generării de deșeuri. Această evaluare ar trebui inclusă atunci când un stat membru notifică astfel de măsuri în sistemul de notificare TRIS.

- (b) Deși articolul 43 permite statelor membre să stabilească obiective naționale mai ambițioase în materie de prevenire a generării de deșuri de ambalaje decât cele stabilite la nivelul UE ⁽³¹⁾, obiectivele naționale mai ambițioase în materie de prevenire nu pot fi utilizate ca justificare pentru a spori obiectivele armonizate la nivelul UE în materie de reutilizare. Acest aspect decurge din principiul supremației dreptului Uniunii asupra dreptului național, întrucât, în caz contrar, obiectivul armonizării pieței ar putea fi compromis de statele membre.
- (c) Cu excepția cazului în care se prevede altfel, statele membre nu pot modifica dispozițiile UE direct aplicabile și armonizate. Acestea nu pot:
 - stabili obiective privind reutilizarea ambalajelor pentru transport, cum ar fi cutiile de carton, care sunt scutite în mod expres de reutilizare în temeiul Regulamentului privind ambalajele și deșeurile de ambalaje sau
 - conferi un caracter obligatoriu obiectivelor orientative privind reutilizarea pentru anul 2040, astfel cum se prevede la articolul 29 alineatul (1) al doilea paragraf, la articolul 29 alineatul (5) și la articolul 29 alineatul (6).

28. Scutiri naționale de la sistemele de garanție-returnare (SGR)

Dispoziții legale:

Articolul 3 alineatul (1) punctul 62 definește «sistem de garanție-returnare» drept «un sistem în care o garanție este percepută de la utilizatorul final la achiziționarea unui produs ambalat sau umplut care face obiectul sistemului respectiv și apoi rambursată atunci când ambalajul pentru care s-a perceput garanție este returnat prin intermediul unuia dintre canalele de colectare autorizate în acest scop de către autoritățile naționale.»

În conformitate cu articolul 50 alineatul (1), „[p]ână la 1 ianuarie 2029, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura colectarea separată a cel puțin 90 % pe an, în termeni de greutate, pentru următoarele formate de ambalaje puse la dispoziție pe piață pentru prima dată în statul membru respectiv într-un anumit an calendaristic:

- (a) sticle din plastic de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri; și
- (b) recipiente metalice de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri.”

Articolul 50 alineatul (2) prevede că „[i]n vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite la alineatul (1), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sunt instituite sisteme de garanție-returnare pentru formatele de ambalaje relevante menționate la alineatul (1) și că este percepută o garanție la punctul de vânzare.”

Articolul 50 alineatul (5) oferă statelor membre o posibilitate de scutire de obligația prevăzută la alineatul (2) în următoarele condiții:

- „(a) rata de colectare separată, astfel cum se prevede la articolul 48 pentru formatul de ambalaj relevant, astfel cum a fost transmis Comisiei în temeiul articolului 56 alineatul (1) litera (c), se situează la cel puțin 80 % din greutatea totală a ambalajelor de acest tip puse la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul statului membru respectiv în anul calendaristic 2026; și
- (b) până la 1 ianuarie 2028, statul membru notifică Comisiei cererea sa de scutire și înaintează un plan de punere în aplicare în care prezintă o strategie cu măsuri concrete, inclusiv calendarul acestora, care să asigure atingerea ratei de colectare separată de 90 % din greutatea ambalajelor menționate la alineatul (1).”

Interpretarea Comisiei:

PPWR nu prevede condiții mai indulgente pentru comercianții cu amănuntul din regiunile de frontieră. Din contră, acesta impune obligații specifice ⁽³²⁾ aplicabile activităților comerciale transfrontaliere pentru a preveni eludarea, care ar putea submina obiectivele și cerințele sistemului de garanție-returnare (SGR).

⁽³¹⁾ Articolul 43 alineatul (7) prevede: «În sensul alineatului (5), statele membre pot introduce măsuri de prevenire a generării de deșuri de ambalaje care depășesc obiectivele minime stabilite la alineatul (1), acționând în conformitate cu PPWR».

⁽³²⁾ Articolul 50 alineatul (11) prevede următoarele: „Până la 1 ianuarie 2029, statele membre se asigură că cel puțin sistemele de garanție-returnare instituite în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol ca urmare a intrării în vigoare a prezentului regulament îndeplinesc cerințele minime enumerate în anexa X.

[...]

Până la 1 ianuarie 2038, Comisia, în colaborare cu statele membre, evaluează punerea în aplicare a prezentului articol și identifică modalitățile de maximizare a interoperabilității sistemelor de garanție-returnare.”

Anexa X prevede: „Statele membre cu regiuni unde se înregistrează activități comerciale transfrontaliere intense se asigură că sistemele lor de garanție-returnare permit colectarea ambalajelor care țin de sistemele de garanție-returnare ale altor state membre în puncte de colectare special desemnate și depun eforturi pentru a face posibilă returnarea garanției care a fost reținută de utilizatorul final la achiziționarea ambalajelor.”

Posibilitatea de scutire pentru statele membre în temeiul articolului 50 alineatul (5) din PPWR este legată de criterii de performanță și nu de criterii geografice și, ca orice excepție, trebuie interpretată în mod restrictiv.

Cele două condiții, și anume perceperea unei garanții și instituirea unui SGR, sunt cumulative, deoarece perceperea unei garanții este imposibilă în absența unui SGR. Acest aspect este subliniat în definiția sistemelor de garanție-returnare. În consecință, un distribuitor final poate fi scutit de perceperea unei garanții numai dacă statul membru, în ansamblul său, a obținut o scutire de la înființarea unui SGR. Cu alte cuvinte, distribuitorul final nu poate fi scutit de perceperea unei garanții dacă statul membru în care este situat dispune de un SGR și, prin urmare, este obligat să perceapă o garanție consumatorilor din alte state membre.

29. Cerințe minime pentru sistemele de garanție-returnare (SGR) existente

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 50 alineatul (11) din PPWR, până la 1 ianuarie 2029, statele membre se asigură că cel puțin SGR pentru sticle din plastic de unică folosință pentru băuturi și recipientele metalice de unică folosință pentru băuturi îndeplinesc cerințele minime enumerate în anexa X.

Articolul 50 alineatul (11) prevede, de asemenea, că cerințele minime enumerate în anexa X nu se aplică SGR instituite înainte de intrarea în vigoare a PPWR și care îndeplinesc obiectivul de 90 % stabilit la articolul 50 alineatul (1) până la 1 ianuarie 2029. Cu toate acestea, statele membre depun eforturi pentru a se asigura că SGR existente îndeplinesc cerințele minime din anexa X atunci când sunt revizuite pentru prima dată. În cazul în care obiectivul de 90 % nu este realizat până la 1 ianuarie 2029, SGR pentru ambalaje de unică folosință existente îndeplinesc cerințele minime din anexa X cel târziu până la 1 ianuarie 2035.

Considerentul 145 explică faptul că cerințele minime prevăzute în anexa X vor contribui la asigurarea unei mai mari coerențe și a unor rate de returnare mai ridicate în toate statele membre. Cerințele au fost stabilite pe baza opiniilor părților interesate, a analizelor experților și a celor mai bune practici din cadrul sistemelor existente de garanție-returnare.

Interpretarea Comisiei:

Prin revizuire a unui SGR existent ar trebui să se înțeleagă orice acțiune de reglementare instituită prin lege, care impune o modificare substanțială a SGR.

Cerințele minime pot contribui la consolidarea performanței de mediu a SGR, în special a ratei de colectare. Înainte de 1 ianuarie 2029, statele membre analizează dacă ar putea fi de așteptat ca SGR să îndeplinească obiectivele de colectare separată de 90 % stabilite la articolul 50 alineatul (2) în contextul efectuării unei revizuii a SGR. În cazul în care SGR atinge rate de colectare separată de cel puțin 90 %, acesta nu trebuie să respecte cerințele minime. Cu toate acestea, în caz contrar, statul membru ar trebui să ia în considerare asigurarea faptului că SGR respectă cerințele minime prevăzute în anexa X. După 1 ianuarie 2029, un SGR pentru ambalajele de unică folosință pentru băuturi care nu îndeplinește obligațiile de colectare separată trebuie să respecte cerințele minime până la 1 ianuarie 2035.

30. Acceptarea de către comercianții cu amănuntul a recipientelor pentru băuturi pentru care se percepe garanție

Dispoziții legale:

Potrivit literei (l) din anexa X, „[s]tatele membre se asigură că distribuitorii finali sunt obligați să accepte ambalajele pentru care se percepe garanție, realizate din materialul și în formatul pe care aceștia din urmă le distribuie, și să le ramburseze utilizatorilor finali garanțiile atunci când ambalajele pentru care se percepe garanție sunt returnate, cu excepția cazului în care este la fel de ușor pentru utilizatorii finali ca, după utilizarea ambalajelor pentru care se percepe garanție, să obțină rambursarea garanției prin intermediul unuia dintre canalele de colectare care, pentru ambalajele alimentare, asigură reciclarea de calitate alimentară și care sunt autorizate în acest scop de către autoritățile naționale. Această obligație nu se aplică în cazul în care suprafața de vânzare nu permite posibilitatea ca utilizatorii finali să returneze ambalajele pentru care se percepe garanție. Cu toate acestea, distribuitorii finali vor trebui întotdeauna să accepte returnarea ambalajelor goale ale produselor pe care le vând”.

Articolul 50 alineatul (11) prevede că „[p]ână la 1 ianuarie 2029, statele membre se asigură că cel puțin sistemele de garanție-returnare instituite în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol ca urmare a intrării în vigoare a prezentului regulament îndeplinesc cerințele minime enumerate în anexa X. Cerințele minime enumerate în anexa X nu se aplică sistemelor de garanție-returnare instituite înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament care îndeplinesc obiectivul de 90 % stabilit la alineatul (1) de la prezentul articol până la 1 ianuarie 2029. Statele membre depun eforturi pentru a se asigura că sistemele de garanție-returnare pentru ambalaje de unică folosință existente îndeplinesc cerințele minime din anexa X atunci când sunt revizuite pentru prima dată. În cazul în care obiectivul de 90 % nu este realizat până la 1 ianuarie 2029, sistemele de garanție-returnare pentru ambalaje de unică folosință existente îndeplinesc cerințele minime din anexa X cel târziu până la 1 ianuarie 2035.”

Interpretarea Comisiei:

În conformitate cu cerințele minime pentru SGR prevăzute în anexa X, distribuitorii finali trebuie să accepte ambalajele goale ale produselor pe care le vând și să obțină rambursarea garanției. Această obligație se aplică fără dovada achiziționării.

În plus, statele membre trebuie să se asigure că distribuitorii finali sunt obligați să accepte toate ambalajele pentru care se percepe garanție, realizate din același material și având același format de ambalaje pe care le vând, precum și să ramburseze garanția utilizatorului final. Obligația de rambursare a garanției nu se aplică în cazul în care suprafața de vânzare a distribuitorului final nu permite distribuitorului final să accepte returnarea ambalajelor pentru care se percepe garanție sau în cazul în care este la fel de ușor pentru utilizatorii finali să obțină rambursarea garanției prin intermediul unui alt canal de colectare stabilit și la fel de accesibil pentru ambalajele de unică folosință pentru băuturi, autorizat în acest scop. Statele membre trebuie să stabilească modul în care se aplică aceste scutiri.

Cerințele specificate în anexa X se aplică numai SGR instituite după 11 februarie 2025 sau dacă un sistem de garanție-returnare nu atinge obiectivele de colectare separată de 90 % până la 1 ianuarie 2029. În consecință, SGR care nu trebuie să îndeplinească cerințele minime nu sunt vizate de obligațiile de reprimire stabilite în PPWR.

31. Tratarea la sfârșitul ciclului de viață a ambalajelor colectate separat care sunt proiectate în vederea reciclării

Dispoziții legale:

În conformitate cu articolul 48 alineatul (1), „[s]tatele membre se asigură că sunt instituite sisteme și infrastructuri care să prevadă returnarea și colectarea separată a tuturor deșeurilor de ambalaje de la utilizatorii finali și pentru a facilita pregătirea lor pentru reutilizare și reciclarea de înaltă calitate. Ambalajele care sunt în conformitate cu criteriile de proiectare în vederea reciclării, astfel cum sunt stabilite în actele delegate adoptate în temeiul articolului 6 alineatul (4) din prezentul regulament, sunt colectate în vederea reciclării. Incinerarea și depozitarea unor astfel de ambalaje sunt interzise, cu excepția deșeurilor rezultate din operațiunile de tratare ulterioară a deșeurilor de ambalaje colectate separat pentru care reciclarea nu este fezabilă sau nu oferă cel mai bun rezultat din punctul de vedere al mediului.

Articolul 48 alineatul (2) prevede că „pentru a facilita reciclarea de înaltă calitate, statele membre se asigură că există sisteme și infrastructuri pentru o colectare și sortare cuprinzătoare care să faciliteze reciclarea și care să garanteze că materia primă din plastic este disponibilă pentru reciclare”.

Articolul 48 alineatul (3) prevede că „statele membre pot deroga de la obligația de returnare și colectare separată a deșeurilor prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol pentru anumite formate de deșeuri, cu condiția ca colectarea fracțiunilor de deșeuri de ambalaje împreună, sau colectarea deșeurilor de ambalaje sau a fracțiunilor de astfel de deșeuri de ambalaje împreună cu alte deșeuri să nu afecteze capacitatea unor astfel de ambalaje sau fracțiuni de deșeuri de a face obiectul pregătirii pentru reutilizare, al reciclării sau al altor operațiuni de valorificare și să genereze rezultate din aceste operațiuni de o calitate comparabilă cu cea obținută prin colectarea separată.”

Articolul 49: „Până la 1 ianuarie 2029, statele membre stabilesc obiective în materie de colectare obligatorie și iau măsurile necesare pentru a se asigura că colectarea materialelor enumerate la articolul 52 este în concordanță cu obiectivele de reciclare prevăzute la articolul respectiv și cu obiectivele privind conținutul obligatoriu de material reciclat prevăzute la articolul 7.”

Interpretarea Comisiei:

În conformitate cu articolul 48 alineatul (1) din PPWR, incinerarea și depozitarea ambalajelor care sunt în conformitate cu criteriile de proiectare în vederea reciclării (*Design for Recycling* – DfR) prevăzute la articolul 6 nu sunt permise. Întrucât criteriile DfR vor fi stabilite în actele delegate menționate la articolul 6 alineatul (4) până la 1 ianuarie 2028 și se vor aplica doi ani mai târziu, interdicția va intra în vigoare la 1 ianuarie 2030.

Ambalajele realizate din materialele și în formatele care sunt scutite de criteriile DfR sunt, de asemenea, scutite de interdicția privind incinerarea și depozitarea. Scutirile includ materiale folosite pentru ambalaje precum lemn ușor, plută, textile, cauciuc, ceramică, porțelan sau ceară. Există, de asemenea, scutiri pentru anumite aplicații ale ambalajelor, cum ar fi dispozitivele medicale și transportul mărfurilor periculoase. Ambalajele care fac obiectul scutirilor pot fi colectate împreună cu deșeurile reziduale și pot fi incinerate sau depozitate. Toate celelalte ambalaje care vor trebui să respecte criteriile de proiectare în vederea reciclării vor trebui colectate separat și, în principiu, reciclate.

Ambalajele proiectate în vederea reciclării nu vor putea fi incinerate sau depozitate atunci când devin deșeuri, cu excepția deșeurilor de ambalaje care au fost colectate, sortate și tratate separat, dar pentru care reciclarea nu este fezabilă sau nu oferă cel mai bun rezultat din punctul de vedere al mediului, astfel cum se precizează la articolul 48 alineatul (1).

Statele membre pot decide ca deșeurile de ambalaje care nu sunt colectate separat, astfel cum se descrie mai sus, să fie sortate înainte de operațiunile de valorificare energetică pentru a înlătura ambalajele proiectate în vederea reciclării [articolul 48 alineatul (4) din PPWR].

Articolul 48 alineatul (3) permite o derogare de la cerințele de colectare separată dacă, în primul rând, o astfel de colectare nu afectează capacitatea deșeurilor de ambalaje sau a fracțiunilor de deșeuri de ambalaje de a fi reciclate și dacă, în al doilea rând, materialul reciclat rezultat are o calitate comparabilă cu cea obținută prin colectarea separată. Chiar dacă se utilizează o astfel de derogare, interdicția privind incinerarea și depozitarea se aplică în continuare deșeurilor de ambalaje colectate prin amestecarea fluxurilor de deșeuri de ambalaje.

Statele membre au obligația de a se asigura că sunt instituite sisteme și infrastructuri suficiente care să prevadă colectarea separată a tuturor deșeurilor de ambalaje. Pentru a facilita conformitatea colectării deșeurilor de ambalaje cu obiectivele și cerințele obligatorii în materie de reciclare pentru conținutul reciclat, statele membre trebuie totodată să stabilească obiective obligatorii în materie de colectare până la 1 ianuarie 2029.

32. Rata de colectare separată a ambalajelor pentru care se percepe garanție în 2026 și obligația de a institui un sistem de garanție-returnare până în 2029

Dispoziții legale:

Articolul 50 alineatul (1) prevede că „[p]ână la 1 ianuarie 2029, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura colectarea separată a cel puțin 90 % pe an, în termeni de greutate, pentru următoarele formate de ambalaje puse la dispoziție pe piață pentru prima dată în statul membru respectiv într-un anumit an calendaristic: (a) sticle din plastic de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri; și (b) recipiente metalice de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri.”

Articolul 50 alineatul (2) stabilește că „[i]n vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite la alineatul (1), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sunt instituite sisteme de garanție-returnare pentru formatele de ambalaje relevante menționate la alineatul (1) și că este percepută o garanție la punctul de vânzare.”

Articolul 50 alineatul (5) prevede că „[s]tatele membre pot fi scutite de obligația prevăzută la alineatul (2) dacă:

- (a) rata de colectare separată, astfel cum se prevede la articolul 48 pentru formatul de ambalaj relevant, astfel cum a fost transmis Comisiei în temeiul articolului 56 alineatul (1) litera (c), se situează la cel puțin 80 % din greutatea totală a ambalajelor de acest tip puse la dispoziție pentru prima dată pe teritoriul statului membru respectiv în anul calendaristic 2026; și
- (b) până la 1 ianuarie 2028, statul membru notifică Comisiei cererea sa de scutire și înaintează un plan de punere în aplicare în care prezintă o strategie cu măsuri concrete, inclusiv calendarul acestora, care să asigure atingerea ratei de colectare separată de 90 % din greutatea ambalajelor menționate la alineatul.

În continuare se precizează că, în sensul literei (a), în cazul în care informațiile privind rata de colectare separată pentru formatul de ambalaj relevant nu au fost încă transmise Comisiei, statul membru furnizează o explicație motivată cu privire la modul în care sunt îndeplinite condițiile pentru scutirea prevăzută la prezentul alineat. Explicația motivată se bazează pe date naționale verificate și include o descriere a măsurilor puse în aplicare.”

Interpretarea Comisiei:

Statele membre trebuie să se asigure că 90 % din sticlele din plastic de unică folosință și din recipientele metalice de unică folosință, astfel cum se prevede la articolul 50 alineatul (1), sunt colectate separat până la 1 ianuarie 2029. Pentru a îndeplini aceste obiective de colectare, statele membre ar trebui să se asigure că au instituit un sistem de garanție-returnare (SGR) pentru formatele de ambalaje relevante, care să fie pe deplin operațional până la 1 ianuarie 2029, cu excepția cazului în care statul membru a solicitat o scutire până la 1 ianuarie 2028 și a primit un răspuns pozitiv sau nu a primit niciun răspuns în decurs de trei luni de la primirea planului de punere în aplicare.

În cazul în care statele membre îndeplinesc cerințele cumulative pentru a fi scutite de instituirea unui sistem de garanție-returnare prevăzute la articolul 50 alineatul (5), acestea pot fi scutite de obligația de a institui un sistem de garanție-returnare. În cazul în care un stat membru dorește să utilizeze respectiva scutire, acesta trebuie să colecteze separat 80 % din sticlele din plastic de unică folosință și din recipientele metalice de unică folosință puse la dispoziție pe teritoriul statului membru respectiv în anul calendaristic 2026. Această situație trebuie raportată Comisiei Europene cel târziu până la 1 iulie 2028. Astfel de date s-ar baza pe ratele de colectare estimate, dar statele membre ar trebui să includă datele disponibile pentru colectarea sticlelor din plastic de unică folosință, astfel cum se prevede în Directiva privind materialele plastice de unică folosință. În cazul în care statul membru nu îndeplinește obiectivul de colectare de 80 %, acesta nu poate beneficia de scutire. Potrivit PPWR, un stat membru trebuie totodată să prezinte un plan de punere în aplicare cel târziu la 1 ianuarie 2028. Conform interpretării Comisiei, opțiunea de scutire trebuie considerată o „opțiune unică”. În cazul în care un stat membru nu solicită o scutire în conformitate cu dispozițiile și datele prevăzute la articolul 50, acesta trebuie să instituie un sistem de garanție-returnare.

În cazul în care un stat membru beneficiază de o scutire și nu colectează separat 90 % din ambalajele de unică folosință pentru băuturi timp de trei ani consecutivi, scutirea nu se va mai aplica, astfel cum se prevede la articolul 50 alineatul (7) din Regulamentul privind ambalajele și deșeurile de ambalaje. Statul membru va fi nevoit în acest caz să instituie un sistem de garanție-returnare până la data de 1 ianuarie a celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care Comisia a notificat statului membru că nu se mai aplică scutirea.

33. Obiectivul statelor membre de colectare de 90 % pentru sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi și dozele metalice de unică folosință pentru băuturi și contribuția sistemelor regionale de garanție-returnare

Dispoziții legale:

Articolul 50 alineatul (1) prevede că „[p]ână la 1 ianuarie 2029, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura colectarea separată a cel puțin 90 % pe an, în termeni de greutate, pentru următoarele formate de ambalaje puse la dispoziție pe piață pentru prima dată în statul membru respectiv într-un anumit an calendaristic: (a) sticle din plastic de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri; și (b) recipiente metalice de unică folosință pentru băuturi, cu o capacitate de până la trei litri.”

Articolul 50 alineatul (2) prevede că „[i]n vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite la alineatul (1), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sunt instituite sisteme de garanție-returnare pentru formatele de ambalaje relevante menționate la alineatul (1) și că este percepută o garanție la punctul de vânzare.”

Interpretarea Comisiei:

Obiectivele de colectare separată de 90 % pentru sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi și recipientele metalice de unică folosință pentru băuturi prevăzute la articolul 50 alineatul (1) se aplică statului membru în ansamblu și se întemeiază pe cantitatea formatelor de ambalaje respective puse la dispoziție pe teritoriul unui stat membru în decursul unui an.

Toate sticlele din plastic de unică folosință pentru băuturi și recipientele metalice de unică folosință pentru băuturi, cu excepția celor scutite în mod expres de această obligație în temeiul articolului 50 alineatul (4), trebuie să facă parte dintr-un sistem de garanție-returnare. Statele membre trebuie să se asigure că întregul lor teritoriu face obiectul colectării separate pentru aceste formate de ambalaje, însă pot pune în aplicare sisteme de garanție-returnare la nivel subnațional pentru a ține seama de diviziunile administrative naționale relevante și de teritoriile de peste mări.